NA MUŠCE

Je krásné počasí. Svítí sluníčko, neprší, nefouká vítr. Zájemci o službu v armádě se prý jen hrnou. Nedávno jsem měl možnost hovořit s jedním z nich. Vystudoval civilní vysokou školu. Získal náborový příspěvek. Slouží v místě svého bydliště. Kromě slušného platu dostává každý měsíc ještě zhruba deset tisíc korun na bydlení a přitom stejně jako dřív bydlí ve svém rodinném domku.

Teď se ale z ničeho nic začalo diskutovat o tom, že by velitelství, kde pracuje, mohlo být přemístěno do jiné posádky. Říkal jsem si, že z toho asi velkou radost mít nebude, ale co se dá dělat. Služba je služba. Jeho pragmatizmus mě ale přece jen zaskočil. „Do jiné posádky dojíždět nebudu, nejsem blázen. Raději okamžitě odejdu," dozvěděl jsem se. „To ale přece není možné, vždyť jsi s armádou podepsal kontrakt a ten musíš dodržet," oponoval jsem. „Podepsal, ale mohu ho kdykoliv jednostranně zrušit. Jen budu muset vrátit náborový příspěvek," dorazil mě.

Když jsem se trochu vzpamatoval, začal jsem přemýšlet nad tím, zda nebudujeme armádu, která se hodí pouze do pěkného počasí. Co až se začne na obloze blýskat a naše jednotky v zahraničních misích budou mít mnohem větší ztráty než doposud...

Vladimír MAREK

Z OBSAHU

Poprvé společně 2

Silniční radary v akci 4

Velké stěhování národů 8

Místo výkonu práce: Brunssum 18

Poznat, co nefunguje 28

Novinky z IDETu 34

Sportovní výstroj: nová a moderní 44

Areport — Čtrnáctideník Ministerstva obrany ČR

Vydává MO ČR – AVIS
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
IČO 60162694

Řízením redakce pověřen
Ladislav Lenk

Redakce:
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 931
973 215 916
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz

Jazyková úprava:
Vlasta Kohoutová

Grafická úprava:
Andrea Bělohlávková

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje AVIS
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6
Oľga Endlová
tel. 973 215 563

Tisk:
ČTK Repro

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Foto na titulní straně:
Tomáš Soušek

Uzávěrka čísla:
23. 5. 2007

Toto číslo vyšlo dne:
11. 6. 2007

ASSOCIATION EUROPEAN MILITARY PRESS EMPA

Poprvé společně

Na cvičení OPONA 2007 procvičovali vojáci spolupráci s policisty a s příslušníky vězeňské služby

Text: Jan ZEMAN
Foto: Jiří HOKŮV a Miroslav ŠINDELÁŘ

Okolí věznice Jiřice na Nymbursku se na dva dny proměnilo v území fiktivního státu, který byl napaden svým sousedem. Po zásahu mezinárodních jednotek došlo ke stabilizaci situace, k odzbrojení útočící armády a zatčení špiček velení armády agresora. Zadržení váleční zločinci čekali na proces v jiřické věznici, jenže při jejich přepravě k soudnímu tribunálu došlo k napadení kolony a následně i k útěku vězňů...

Zmíněný námět obsahovalo cvičení OPONA 2007, které se uskutečnilo 23. a 24. května 2007, ale s jeho přípravou se začalo už v únoru letošního roku. Za Armádu České republiky se ho zúčastnilo 58 vojáků především ze 7. mechanizované brigády, přičemž osmadvacet z nich představovalo uprchlé vězně. Zapojili se také příslušníci 13. dělostřelecké brigády, vojenského zdravotnictví a geografické služby. Z Ředitelství Policie České republiky v Mělníku se cvičení účastnilo 100 policistů a vězeňskou službu reprezentovalo deset jejích příslušníků.

„Cvičení má dva hlavní cíle. Prvním z nich je procvičení taktiky jednotlivých složek armády, policie a vězeňské služby a druhým cílem je sladění operačních postupů v rámci vytvořeného společného štábu," uvedl náčelník tohoto štábu podplukovník Vojtěch Prýgl a doplnil, že cvičení je motivováno zkušeností z mírových misí v zahraničí, v nichž musejí naši vojáci spolupracovat také s jednotkami mezinárodní policie.

Vraťme se zpět do děje námětu cvičení. Při přepravě zločinců do jiného státu nezasaženého konfliktem, kde se má podle dohod uskutečnit soudní proces, byla kolona přepadena. „Špatně jsme si to naplánovali a situace se nám vymkla z rukou. Musíme na vzniklou situaci reagovat. Vězeňská služba je v tuto chvíli bezmocná, vězni utekli a pohybují se někde v terénu," komentuje děj cvičení pplk. Vojtěch Prýgl.

Okamžitě po útěku vězňů je proto vytvořen štáb – ve složení policie, armáda a vězeňská služba – tvořící jádro úkolového uskupení zaměřeného na vyřešení vzniklé situace. „V této rovině si každá složka procvičuje svoji taktiku. Policisté vyhledávání skupiny osob a vězeňská služba reakci na danou situaci. Armáda České republiky tohoto námětu využívá pro cvičení průzkumu na území protivníka. Policie České republiky nám v tomto případě dělá protistranu a bude nás vyhledávat," pokračuje.

Úkolem „uprchlých vězňů" bylo nepozorovaně se přesunout do 30 kilometrů vzdáleného Mělníka. Na ploše o velikosti 30 × 30 kilometrů po nich pátralo 100 policistů doplněných o příslušníky vězeňské služby. K dispozici měli vrtulník s termovizí a vojenský průzkumný prostředek Sněžka, který je schopen zachytit pohyb osob v okruhu až několika kilometrů.

Při pátrání po uprchlých vězních, v tomto případě vojáků s průzkumnou odborností z mechanizovaných čet, nešlo o jejich fyzické zadržení, ale stačilo je identifikovat a tento údaj nahlásit do operačního štábu, kde se informace ověřovala podle seznamu hledaných osob. Cvičení je pro vojáky významné i tím, že se neodehrává ve známém prostředí některého z vojenských výcvikových prostorů, ale v neznámém rovinatém terénu. Každý z osmadvaceti hledaných vojáků si zde prověřil vše, co se v minulosti naučil. Podle ředitele Ředitelství Policie České republiky Mělník plukovníka Jana Martáka je námět cvičení velmi poučný i pro policisty. „Nyní pátráme po skupině osob, která se cíleně ukrývá před policií. Taktika takového vyhledávání je trochu jiná, než když celek pátrá po jedinci v určité lokalitě. Prostor je v tomto případě natolik rozsáhlý, že se nemůžeme zaměřit na konkrétní oblast, ale monitorujeme poměrně velké území a operativně vyhodnocujeme získané informace," uvedl.

Ve společném operačním štábu cvičení testovaly jednotlivé složky své standardní operační postupy, informační toky, předávání signálů a řízení jednotek v terénu. „Je to v podstatě novinka, protože armáda, policie i vězeňská služba má své postupy, a nyní zjišťujeme, na co se máme v budoucnu připravit a jakým směrem se bude ubírat naše další spolupráce," přiblížil smysl cvičení podplukovník Vojtěch Prýgl.

Jak uvedl zástupce velitele 7. mechanizované brigády plukovník gšt. Zbyněk Janeček, jedním z prvních řešených problémů vzniklých v rámci spolupráce tří bezpečnostních složek bylo sjednocení mapových podkladů. Armáda totiž používá modernější souřadnicový systém WGS 84 stejně jako ostatní armády členských států NATO. Nové náměty ke zlepšení spolupráce později přinese podrobná analýza celého cvičení OPONA 2007.

Sto policistů nakonec odhalilo pouze devět „uprchlých vězňů", dalších devět vojáků se dostalo ve stanoveném časovém limitu do Mělníka. Zbylých deset vojáků se na určené místo také nepozorovaně dostavilo, ale až po vypršení časového limitu. «

Silniční radary v akci

Civilní řidič se sám přiznal vojenské hlídce, že jel rychle

Nejen doprovody delegací, zajištění odletů a příletů vojenských strojů či účast na armádních akcích ve spolupráci s veřejností patří mezi činnosti dopravní a pořádkové služby Vojenské policie. Její příslušníci téměř každý týden vyrážejí také na silnice, aby v rámci prevence bezpečnosti silničního provozu dohlíželi na řidiče vojenských vozidel. Jak taková prevence probíhá, jsme zjišťovali přímo v hlavním městě.

Text: Tomáš SOUŠEK
Foto: Jiří HOKŮV

Úterý dvaadvacátého května, osm hodin ráno. Z karlínského sídla pražské Vojenské policie vyjíždějí tři dvoučlenné hlídky oddělení dopravní a pořádkové služby. Na tento den byla totiž naplánována další z dopravně-bezpečnostních akcí. První hlídka míří na leteckou základnu do Kbel, druhá pak do oblasti Střešovic.

Usedáme do vozidla třetí hlídky a vydáváme se směrem k Ruzyni. Ještě během jízdy se vojenští policisté radí, na kterém konkrétním místě budou řidiče kontrolovat. Člověka v té chvíli napadne první otázka – kdo a podle čeho vybírá, kam se hlídka má postavit? „Jednotlivé lokality vybíráme už při plánování celé akce, ale konkrétní stanoviště si každá hlídka zvolí samostatně. Snažíme se působit na místech, kde lze předpokládat větší provoz vojenských vozidel," odpovídá nadporučík Zbyněk Bogual, který dnešní dopravně-bezpečnostní akci vede.

S jeho hlídkou zastavujeme ve Vlastině ulici nedaleko vjezdu do ruzyňských kasáren. Vojenští dopraváci postupují podobně jako ti civilní. Volí takové místo, kde nebudou nápadní už z velké dálky, ale zároveň takové, které jim umožní bezpečně zastavovat vojenská vozidla. Ve Vlastině ulici se navíc vzhledem ke zdejší

základní škole smí jezdit maximální rychlostí 30 km/h, a tak se hlídka chystá kontrolovat i tento parametr. Jeden z policistů proto na chodníku instaluje mobilní laserový přístroj na měření rychlosti. „Jde o naprostou novinku. Naše oddělení má k dispozici dva tyto přístroje, které používá od letošního dubna. Laserový paprsek změří rychlost a digitální fotoaparát pořídí kvalitní snímek vozidla včetně obličeje řidiče. Lze měřit až na vzdálenost 400 metrů," upřesňuje později nadporučík Radek Ocelka, náčelník 1. skupiny oddělení dopravní a pořádkové služby.

Zatímco policista u radaru zůstává v černém tričku, aby nebyl ve stínu stromů tak nápadný, druhý si naopak obléká výraznou oranžovou vestu a chystá se zastavit první vozidlo. Je to bílá Škoda Felicia, která právě vyjela z nedalekých kasáren. Auto zastavuje u kraje vozovky. Poté se rozbíhá rutinní kontrola. Průkaz totožnosti, civilní řidičský průkaz, osvědčení k řízení vojenských vozidel, doklady od vozidla a příkaz k použití. To vše jsou dokumenty, které musí řidič předložit. Tento má vše v pořádku, nicméně musí ještě podstoupit dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu v krvi. Po dlouhém výdechu digitální přístroj ukáže nulu. Policisté každému „na památku" věnují jednorázový hygienický náustek. Ačkoliv řidič původně pospíchal na jednání, bere celou kontrolu s nadhledem a s policisty se loučí v přátelském duchu.

Podobnou scénu jsme ve Vlastině ulici viděli ještě několikrát a vždy měli řidiči, ať už vojáci nebo občanští zaměstnanci, vše v pořádku. Podle nadporučíka Boguaje narazí silniční hlídky jen zřídka na závažnější problém. Občas se stane, že někteří řidiči nevědí, co vše mohou vojenští policisté kontrolovat, a třeba se diví, když musejí ukazovat i civilní řidičský průkaz. Ale v naprosté většině případů je jednání s hlídkou velmi korektní. Policisté se prý naopak snaží ostatní příslušníky armády příliš neomezovat, a tak například pokud někdo pospíchá kvůli důležitému úkolu, dokážou kontrolu zkrátit na nezbytné minimum.

Zajímá nás, zda jsou policisté tolerantní i k některým přestupkům. Nadporučík Ocelka říká, že ano: „Rozhodně nechceme být jako městská policie, která striktně dodržuje toleranci překročení rychlosti maximálně o 3 km/h. V některých případech tolerujeme vyšší rychlost až o 15 km/h, ale vždy záleží na konkrétní situaci a na místě. Je rozdíl mezi čtyřproudou Evropskou ulicí, kde jedou všechna vozidla rychle, a například ulicí, kde je základní škola. S určitým nadhledem řešíme

také drobné přestupky, jako je například neúplné povinné vybavení vozidla a podobně."

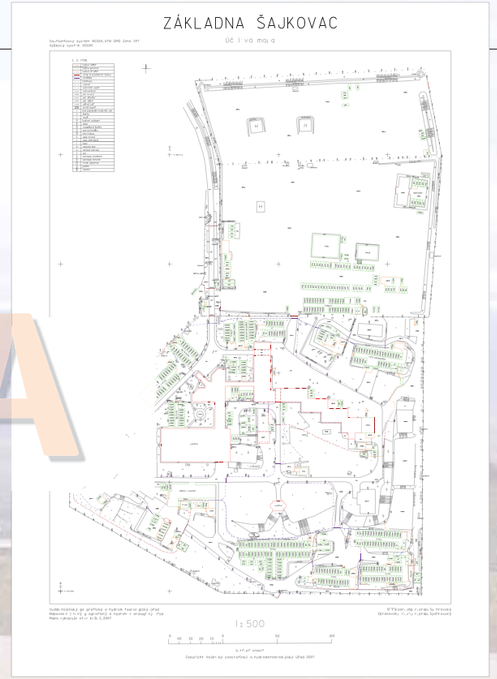
Právě překročení maximální povolené rychlosti je prvním přestupkem, který naše hlídka zaznamenala. Na třicítce jel řidič vojenského vozidla pětačtyřicet. Ten trestu zřejmě neunikne, i když o tom ještě asi neví. Jel v opačném směru a hlídka jej proto jen změřila a vyfotila. Policisté ale velmi snadno dokážou dohledat, kdo seděl za volantem. Pokud půjde o vojáka z povolání, bude jeho přestupek předán k vyřešení jeho veliteli. V případě občanského zaměstnance oznámí Vojenská policie své zjištění na pražský magistrát, který buď řidiče potrestá sám, nebo přestupek postoupí na příslušný úřad podle bydliště řidiče. Ať tak nebo tak, vždy dojde na správní řízení a vždy by měl být trest zhruba stejný. Dříve mohl velitel nad vojákem z povolání přimhouřit oči, nicméně dnes má zákonem danou povinnost vyměřovat hříšníkům sankce podle stejného sazebníku, jaký používají civilní orgány. Trochu jiná situace nastane, jestliže vojenští policisté zjistí, že řidič neměl například správně vyplněný příkaz k použití vozidla. V tom případě jde o porušení vnitřních předpisů, a proto lze očekávat kázeňský trest od nadřízeného.

Vraťme se ale zpět do Vlastiny ulice v Praze, kde se z ničeho nic situace změnila. Během první hodiny zde projela řada vojenských automobilů a mnohé byly zkontrolovány. Jako mávnutím kouzelného proutku ale jejich provoz ustal. Podle dopravních policistů se prý řidiči navzájem o hlídce informují a pak se raději místu vyhnou. Bylo zajímavé pozorovat, jak najednou všechna vozidla vyjíždějící z kasáren zamířila opačným směrem.

Proto nezbývá, než se přesunout na jiné stanoviště. Avšak ještě než tak učiníme, dochází ke kuriózní situaci. Civilní Škoda Octavia nejprve projíždí vyšší rychlostí kolem hlídky, ale pak náhle brzdí a otáčí se. Její řidič vystupuje a v podstatě se sám policistům přiznává, že jel asi rychleji s tím, že by rád přestupek vyřešil na místě. S velkou úlevou se pak dovídá, že Vojenská policie nemůže kontrolovat civilní řidiče, pokud se nepohybují ve vojenských objektech a prostorech. Snad si dá příště alespoň větší pozor.

My se ihned poté přesouváme do ulice Generála Píky v pražských Dejvicích. Také zde je díky řadě vojenských budov v okolí značný provoz vozidel armády. Policisté se zde navíc mohou lépe skrýt za parkující automobily. Ani tady ale není zjištěn žádný závažnější přestupek. Obdobně jsou na tom i další dvě hlídky, které se společně s tou naší vracejí do Karlína zhruba ve 13 hodin. „Musíme přiznat, že vojenští řidiči se v posledních letech výrazně zlepšili a v naprosté většině jezdí tak, jak mají. Nedá se to srovnávat s vojáky základní služby, kdy bylo přestupků mnohem více," hodnotí po skončení akce nadporučík Radek Ocelka. I tak však nelze prevenci podceňovat, proto se budou podobné dopravně-bezpečnostní akce konat i nadále. Jen v loňském roce jich vojenští dopravní policisté zorganizovali osmačtyřicet. Ta květnová byla v letošním roce už čtrnáctá.

Za unikátem se skrývá RUTINA

Čeští vojáci poprvé v historii mapovali území mimo naši republiku

Text: Jan ZEMAN
Foto: VGHÚř Dobruška a Jiří HOKŮV

Vojenská základna KFOR v Šajkovaci je první v Kosovu, která byla detailně zmapována. Práce na podrobném plánu území, jež dočasně obývají čeští a slovenští vojáci, trvala dvoučlennému týmu pouze jediný měsíc. Unikátní dílo, které nemá v historii české armády obdoby, se patrně stane příkladem i pro ostatní státy.

„Byla to normální práce jako každá jiná. Nepřišlo mi na ní nic neobvyklého ani těžkého," říká skromně praporčík Ondřej Sychrovský, jenž byl jedním z geodetů podílejících se na plnění tohoto úkolu. „Jediným problémem bylo, že jsme na práci měli málo času. Řešili jsme to tak, že jsme na tom dělali od rána do večera, v sobotu, v neděli i o svátcích," dodává. Jeho skromnost částečně vyplývá také z toho, že na plnění podobných úkolů se vojáci z oddělení geodezie a mapování Vojenského geografického a hydrometeorologického úřadu připravují na cvičeních, která se konají několikrát do roka. Tentokrát ale mohli svoje zkušenosti poprvé zúročit v zahraničí, kde navíc zakreslovali prostor, k němuž dnes neexistují žádné podrobné mapy.

Důvodem pro mapování šajkovacké základny bylo její další rozšiřování, které souviselo s nárůstem plněných úkolů. Na základně například nově sídlí vrtulníková jednotka, pro jejíž stroje se musely vybudovat heliporty a došlo i k dalším úpravám. Bez podrobného zakreslení stávajícího stavu by nebylo možné přestavbu dělat a s těžkou technikou provádět potřebné rozsáhlé terénní úpravy.

V té době sloužil ve funkci zástupce náčelníka geografie na velitelství KFOR major Jiří Skladowski, kterého požádal o pomoc se zajištěním mapování základny major Jiří Štoler, odpovědný za její rozšiřování. Oba už spolupracovali během povodní v roce 2002, kdy se podíleli například na přípravě výstavby provizorních mostů. „Jelikož jsem v republice náčelníkem oddělení geodezie a mapování, tak mám přehled nejen o kapacitách tohoto oddělení, ale i o čase potřebném ke splnění podobného úkolu. Proto jsem mohl této žádosti vyhovět," říká major Jiří Skladowski.

Jedinými podklady pro práci geografického týmu byly satelitní snímky dané oblasti a mapy v měřítku 1 : 50 000. „To je pro mapování absolutně nevyhovující, ale podrobnější plány území neexistují. Během války se ztratily všechny katastrální mapy, takže se začínalo úplně od začátku. Nejprve se muselo vytyčit bodové pole," vysvětluje major Skladowski s tím, že zpracovaný úkol svým rozsahem odpovídá třeba tomu, jako by se dělaly plány nějaké továrny.

Naprostá absence katastrálních údajů o majitelích pozemků v Kosovu je jakousi Pandořinou skříňkou, kterou bude nutné dříve či později otevřít. Problémy by se měly vyhnout území, na kterém se rozkládá naše vojenská základna v Šajkovaci, neboť tam je tato otázka již vyřešena, ale ve velké míře se to dotkne většiny místních obyvatel. Není totiž zřejmé, kdo je čeho vlastníkem.

Praporčík Ondřej Sychrovský se o tom, že má jet do Kosova mapovat vojenskou základnu, dozvěděl při výjezdu týmu, se kterým po republice měřil výškové překážky. „Řekli mi, že za týden odjíždím a do té doby si mám připravit všechny potřebné věci," vypráví. Výbava pro splnění úkolu byla stejná, jako když by jeho tým jel plnit úkoly na našem území. „Nic speciálního jsme si nebrali. Jen jsme sepsali přesný seznam věcí pro celnici a navíc kvůli letecké přepravě jsme museli všechno zvážit," dodává prap. Sychrovský.

Hned po příjezdu do Kosova se dvoučlenný tým dal do práce. V ruce měli jen družicový snímek oblasti. Všechno ostatní už záviselo na nich. Zvolili metodu GPS, ale vzhledem k tomu, že v daném místě neexistovala žádná síť, ze které by se mohlo při měření vycházet, bylo nezbytné nejprve získat referenční bod, k němuž by se vztáhlo základní bodové pole. Pro přesné zaměření referenčního bodu geodeti měřili na jednom místě nepřetržitě čtyřiadvacet hodin, aby byl výsledek co nejpřesnější. Během dalšího dne vytyčili základní pole z přibližně deseti bodů. Jednotlivá zaměřená místa sítě označili hřeby zatlučenými do komunikací.

Pak nastala druhá etapa úkolu – samotné mapování s totální stanicí. „To už se chodí a zaměřují se všechny lomy cesty, stromy, lampy nebo ploty. Data se následně stahují do počítače, kde je zpracuje speciální program. Tato etapa trvala necelý měsíc, v podstatě až do našeho odjezdu do republiky, kdy jsme vojákům odevzdali hotovou mapu," popisuje svoji práci prap. Sychrovský.

Celkem museli armádní geodeti zaměřit přes 4000 míst na ploše o rozloze 400 × 600 metrů. „Mapovali jsme všechno, co tam vojáci postavili a co bylo vidět, protože při budování základny se nesmí zasahovat pod povrch. Všechno musí být nad zemí. Času jsme měli málo, takže jsme měřili od šesti hodin ráno do pěti hodin odpoledne a pak jsme až do jedenácti hodin večer, den co den, zpracovávali získaná data. Snad jedinou odlišností tohoto mapování bylo, že jsme zakreslovali i kabely položené na zemi. To bychom u nás nedělali. Mělo to svůj logický důvod, neboť zadavatel chtěl mít představu o tom, co tam přesně je. Normálně se kabel na zemi nemapuje, protože jej někdo může přenést, ale tady nebyl k podobným obavám důvod, protože se nacházel za plotem základny," upřesňuje detaily praporčík Sychrovský. Celé mapování se uskutečnilo uvnitř základny, s výjimkou

asi stometrového úseku příjezdové komunikace. Jedině v takovém případě dvoučlenný tým na sobě pocítil specifika služby v misi. Pohyb mimo základnu byl možný pouze s ozbrojeným doprovodem.

Hotová mapa poslouží při dalších úpravách základny. Je i v elektronické podobě, a tak s přibývajícími změnami budou vydávány její novější verze, přičemž jejich aktualizace již nebude zdaleka tak náročná jako získávání potřebných podkladů, kdy se v podstatě začínalo od nuly. S výsledným produktem se zatím měli možnost seznámit jen čeští a slovenští vojáci. „Nijak jsme se s naší prací netajili, takže se k nám nějaké ohlasy určitě dostanou. Mapa však byla hotová v okamžiku, kdy mi končila mise, takže jsem případné reakce nemohl zaregistrovat," říká major Skladowski.

Podle jeho slov není vyloučené, že na základě tohoto díla osloví naše geodety i zástupci ostatních armád působících v kosovské misi, kteří dříve či později budou potřebovat zakreslit své základny. „Mít v ruce takový plán je výhodou pro všechny jednotky. Znát podrobnou podobu svého kempu je důležité třeba při plánování jeho obrany," uzavírá major Jiří Skladowski.

«

Velké stěhování národů

Naši vojáci v misi KFOR v Kosovu jsou nasazováni do oblastí, které byly až donedávna operačním prostorem jiných národních kontingentů

Text a foto: Vladimír MAREK

Vrtulník se prudce naklání doprava. Ve vzdálenosti jen několika desítek metrů kopírujeme skály hlubokého kaňonovitého údolí. Právě přelétáme hornaté území severního Kosova. Úkolem posádky českého vrtulníku Mi-17 je dopravit zdravotníky na předsunutou operační základnu Nothing Hill.

Vzadu za námi zůstává naše bývalá základna Gazala Lines. Víceúčelová hala, obytné a sociální buňky, strážní věže, to všechno bylo již před několika měsíci přemístěno na další českou základnu Šajkovac. Po stavbách zde zůstaly i z ptačí perspektivy dobře viditelné obrysy. Celý pozemek bude ještě potřeba rekultivovat. Do budoucna se připravuje i zrušení českého spojovacího uzlu Grebeš.

TESTOVACÍ HORA

Před námi se objevuje základna Nothing Hill. Byla vybudována před pouhým půlrokem. Dostala název podle homolovitého vrcholu, který se vypíná v její těsné blízkosti. V tomto případě se ale nejedná o pouhý krajinný prvek, ale o významnou pomůcku ke zvyšování fyzické kondice zdejších vojáků. Každý z nově příchozích by měl v co nejkratším čase zdolat tento vrchol a vrátit se zpět na základnu. Časový limit se v tomto případě pohybuje kolem necelých čtyř hodin.

Již na první pohled je zřejmé, že podmínky jsou zde mnohem více spartánské než v dalších obdobných vojenských objektech v Kosovu. Jídelna a část ubytovacích kapacit jsou soustředěny ve stanech. V dvouměsíčních intervalech se v těchto objektech střídají různé národní jednotky KFOR bez ohledu na úkolové uskupení, pod které patří. Minulý týden sem byla přemístěna česká rota.

Její velitel kapitán Jiří Líbal se svými muži nás již očekává. „Mám tady padesát pět vojáků, jsou to v podstatě jen dvě čety. Nejsme tedy úplně kompletní rota," vysvětluje.

„Náš operační prostor má zhruba pět set kilometrů čtverečních a je téměř výhradně obydlen srbským etnikem, což nám samozřejmě usnadňuje jak komunikaci, tak i získávání potřebných informací. To je také jeden z důvodů, proč místní obyvatelé přivítali příchod naší jednotky."

Vytvoření předsunuté operační základny Nothing Hill je součástí nové taktiky sil KFOR navazující na vznik úkolových uskupení. V podstatě jde o to, aby vojáci jednotlivých národních kontingentů byli schopni nasazení v pro ně zatím neznámých oblastech Kosova a zároveň i součinnosti a spolupráce s jednotkami zemí, které doposud nebyly součástí jejich úkolového uskupení. Dozvídáme se, že je to pro naše vojáky úplná novinka, žádné problémy jim ale podobné operativní nasazení nedělá. Podle kapitána Líbala stačilo jen navštívit základnu Nothing Hill pár dnů před změnou dislokace jednotky a dohodnout podrobnosti týkající se logistického zabezpečení a případných plateb za ně. Zorientovat se v novém terénu bylo rovněž snadné.

LEGIONÁŘŮM VELÍ KRAJAN

Jedním z dnešních úkolů české roty je zřídit kontrolně-propouštěcí místo na silnici vzdálené jen několik kilometrů. A tak kolona několika vozidel, mezi kterými nechybí ani obrněný transportér, vyráží směrem na sever. Na základně zatím velí Němci, již brzy by je ale měli vystřídat Američané. Polovinu jejich operační roty doplní Poláci. Spolupráce s Němci je prý velmi dobrá, pouze si při navazování neformálních kamarádských vztahů udržují jistý odstup. Kromě nich jsou na základně Francouzi, mimo jiné také ženijní družstvo cizinecké legie. Jsou to vojáci s nemalými zkušenostmi z válečných a krizových oblastí. Je na ně absolutní spoleh. Rotě, jejíž jsou součástí, velí Čech. Ochranu základny má na starost gruzínská četa. Na první pohled se může zdát, že k plnění některých úkolů přistupují tito vojáci poněkud laxněji, jinak to jsou ale výborní kamarádi. Naši kluci si s nimi a s Francouzi již několikrát zahráli v době volna volejbal.

Přesuny se dotkly prakticky všech úkolových uskupení. Na českou základnu Šajkovac přišli vypomoci po dobu nepřítomnosti jednotky kapitána Líbala Švédové. Po nějakém čase by je měli vystřídat Portugalci.

To už ale příslušníci prvního družstva podpraporčík Tomáš Bělka, nadrotmistr Radim Vykoupil, rotmistr Martin Pavlíček a rotní Jan Stanko a Miroslav Čermák rozvinují zatarasovací pásy. Právě projíždějící červený automobil zastavuje na parkovišti před místním vrakovištěm. Velitel družstva podpraporčík Michal Baka kontroluje doklady a zanáší do evidence potřebné údaje. Mezitím si musí osádka vystoupit z vozidla. To je podobně jako jeho majitelé podrobeno důkladné kontrole. Hledají se především nelegálně držené zbraně.

STANDARDNÍ, ALE PŘESTO ODLIŠNÉ

Michal Baka slouží již dva roky, vojákem z povolání chtěl být odmala, byl to jeho dětský sen. Do armády šel s určitými představami,

které se mu podařilo realizovat. V misi je poprvé, člověk si zde může naostro vyzkoušet všechno to, co se teoreticky učil doma, v republice. „Poznáváme zde i vojáky ostatních armád, vyměňujeme si s nimi zkušenosti a názory. Včera jsme například měli společnou patrolu s francouzskými cizineckými legionáři. Určitě bychom se od nich mohli mnohému přiučit, prodělali například výcvik v džungli, byli nasazeni v Africe. Problém je ale v tom, že mají odlišnou taktiku, my cvičíme podle britských vzorů.“

Laikovi se může zdát, že taktika se odlišuje pouze v detailech. Vojáci to ale vnímají daleko intenzivněji. Například Francouzi mají při pěších patrolách poněkud jiné rozestavení než my. Na kontrolních propouštěcích místech používají pro přehrazení odjezdové cesty obrněný transportér. My máme k tomuto účelu ježky a zastavovací pásy.

Teoreticky by všechny armády KFOR měly mít jednotné standardní operační postupy. V praxi se ale přece jen v některých detailech liší. Od velitele roty se dozvídáme, že zatímco u nás rozhoduje o zřízení propouštěcího místa velitel patroly, tady je nezbytné dvacet čtyři hodiny předem žádat přes naši operačku na velitelství úkolového uskupení. Je potřeba přitom specifikovat, kde a kdy přesně bude propouštěcí místo vybudováno a jak dlouho budou prohlídky trvat. Kontrola našimi vojáky je také mnohem důkladnější. Ostatně máme možnost se o tom sami přesvědčit při kontrole několika následujících aut. Lidé jsou překvapeni, že musejí vystoupit z auta a podrobit se všem nezbytným procedurám. Skoro to vypadá, jako by to dělali v tomto rozsahu poprvé.

Ani tyto detailní odlišnosti nemohou ale změnit nic na tom, že spolupráce na základně Nothing Hill funguje bezvadně. Před několika dny jsme se zúčastnili společné patroly s Francouzi a Švédy, připojili se k nám i Belgičané. Po administrativní hranici se pak patrolovalo i se srbskými vojáky. Neobjevil se přitom jediný zádrhel.

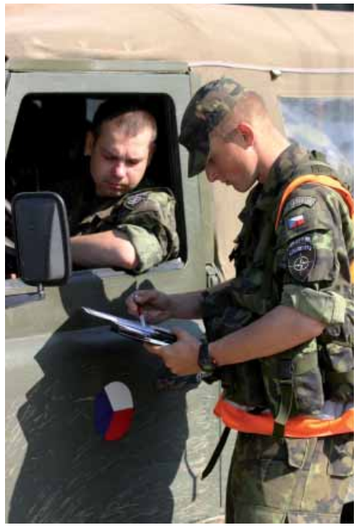
„Ve spolupráci s celníky provádíme rovněž kontrolu velkých nákladáků,“ upozorňuje kapitán Líbal. „Takovouto akci je ale potřeba dopředu připravit. Musíme být například vybaveni vysokozdvižným vozíkem, s jehož pomocí dokážeme vyložit a zase naložit převážené zboží.“

NA HŘEBENY POUZE PĚŠKY

Landrover šplhá strmou cestou do hor. Jedeme společně s českými vojáky zkontrolovat retranslační stanici, kterou v nadmořské výšce nějakých třinácti set metrů provozují němečtí spojaři. „Nejvyšší vrchol zdejšího pohoří má více než dva tisíce metrů,“ ukazuje kapitán Líbal na horu před námi, kde je umístěn lokátor. „Do takto členitého horského terénu se nedostanete žádným obrněným transportérem, proto

je nezbytné mnohé z patrol uskutečňovat pěšky. Pěšky ale patrolujeme i dole v údolí, v obcích. Získáváme tak mnohem více informací, které jsou velice důležité především pro zpravodajce.“

I tak ale čeští vojáci najezdí denně kolem osmi set kilometrů. Zda jsou němečtí spojaři v pořádku, musejí zkontrolovat čtyřikrát denně. Jednou v noci a jednou ve dne jezdí také na přechod G1, přes který vede hlavní silniční koridor této oblasti do Srbska. Zde si pro změnu ověřují, jestli se nic nestalo příslušníkům místní kosovské policie. Kromě toho je potřeba zajistit doprovody zaměstnanců základny albánské národnosti do Kosovské Mitrovice, zřizovat skrytá a demonstrativní pozorovací místa a provést řadu nepravidelných patrol.

KLID JEN NA POVRCHU

Operační den české jednotky v Kosovu se pomalu chýlí ke konci. Vrtulník Mi-17 nás přepravuje zpět na základnu Šajkovac. Dole pod námi se míhají rozestavěná obchodní centra a benzinové pumpy. V posledních letech se v této zemi velice intenzivně investuje. Nic nenasvědčuje tomu, že by zde vládlo nějaké napětí. Kosovo s největší pravděpodobností směřuje k samostatnosti. Vše se ale může velice rychle změnit. Před chvílí jsme se dozvěděli, že právě v té nejsevernější části Kosova obydlené Srby se již za tři dny chystá desetitisícová demonstrace. V tomto případě se bude jednat o protest proti osamostatnění této autonomie. Stejným způsobem se jen před několika týdny demonstrovalo v Prištině za samostatnost této oblasti.

Ve výcvikové lokalitě Hartice právě končí střelby a výcvik dalších ryze taktických disciplín, jako je boj o dům či obsazování objektu. Velitel 10. kontingentu podplukovník Ladislav Švejda se netají tím, že se na základě zpravodajských informací snaží tyto aktivity zaměřovat na činnosti, které by v případě nepokojů byly nezbytné. Jedná se především o nácvik schopností nutných pro potlačování davu. Ne náhodou byly také právě v tomto rozhodujícím období přesunuty do Kosova dva naše vrtulníky Mi-17. Každý z nich má přepravní kapacitu pro dvacet vojáků i s nezbytnou municí a materiálem. A právě tyto možnosti na nich velení KFOR ze všeho nejvíce oceňuje.

„Pokud se do některé z oblastí, kde se právě něco děje, budeme přesouvat po silnicích, neděláme si žádné iluze o tom, že by místní obyvatelstvo nesledovalo náš pohyb a nepředávalo informace o něm prostřednictvím mobilních telefonů,“ upozorňuje podplukovník Švejda. „Vyloučit nemůžeme ani snahy o přehrazení a zatarasení těchto přístupových cest. Všechny případné problémy při nasazování vojáků prostřednictvím vrtulníků samozřejmě odpadají. A to již nehovořím o velké rychlosti a operativnosti.“ «

Hroši nad Kosovem

První operační úkol dostali čeští vrtulníkáři v Kosovu přímo při obědě

Taktické výsadky, aeromobilní operace, průzkumné lety, ale také přeprava VIP osob – to vše tvoří každodenní chléb příslušníků 1. vrtulníkové jednotky AČR v silách KFOR. Ačkoliv se zpočátku objevovaly názory, že české stroje nebudou mít v Kosovu příliš práce, opak se stal pravdou a létající ani pozemní personál se často téměř nezastaví, aby pokryl všechny zadané úkoly. A report byl samozřejmě u toho.

Text a foto: Tomáš SOUŠEK

Šajkovac, základna 10. kontingentu AČR v KFOR, 22. dubna 2007 ráno. Ačkoliv je neděle, hned vedle autoparku začíná čilý ruch. Paprsky vycházejícího slunce začínají dopadat na orosený povrch dvojice vrtulníků Mi-17 stojících na vyvýšených heliportech na okraji základny. Na romantiku však není čas. Zatímco pozemní personál dokončuje předletovou přípravu, schází se u jednoho stroje skupinka vojáků. Z větší části jde o české vojenské zdravotníky, kteří si s sebou nesou těžké batohy plné speciální výbavy. Jejich cílem je předsunutá operační základna Nothing Hill. Krátce před osmou hodinou se objevuje tříčlenná osádka. Piloti vycházejí z nízkého objektu sestaveného ze známých „korimeků“ neboli obytných buněk. Nad vstupem vlaje modrá vlajka s nezaměnitelným symbolem 232. vrtulníkové letky z Přerova – okřídleným hrochem. Původně zde byl ještě anglický nápis, který hlásal, že toto je domov létajících hrochů. Ten však musel zmizet.

Po krátkém bezpečnostním poučení cestujících osádka spouští motory a piloti provádějí poslední předletové úkoly. O několik minut později se vrtulník odlepuje od plochy heliportu a nízkým letem přes oplocení základny Šajkovac nabírá dopřednou rychlost. Zanechává za sebou mrak zvířeného prachu. Přestože je okolní civilní obyvatelstvo za dlouhé roky na přítomnost vojenských jednotek zvyklé, vzlet vrtulníku je pro něj vždy zajímavou podívanou. Chodci i motoristé téměř pokaždé zastavují a vrtulník pozorují často tak dlouho, dokud nezmizí v dáli.

Jakmile první stroj odstartuje, vracíme se zpět do budovy vrtulníkové letky. Jednu dlouhou chodbu lemují buňky, v nichž příslušníci vrtulníkové letky žijí, odpočívají a hlavně pracují. Ačkoliv je zde všude čisto a pořádek, ke komfortu letecké základny má toto prostředí daleko. V jednoduché kanceláři vybavené jen stolem a několika židlemi nás vítá velitel jednotky major Milan Koutný. Jeho tým čítá celkem 29 osob. Devět z nich patří k létajícímu personálu, díky čemuž je možné sestavit tři kompletní osádky vrtulníku. Ty doplňuje jeden instruktor záchranné a výsadkové služby, čtyři příslušníci operačního oddělení a zbytek tvoří pozemní technický personál.

Ačkoliv jsou přerovské vrtulníky umístěny v Šajkovaci, na rozdíl od zbytku českého kontingentu nejsou součástí mnohonárodního úkolového uskupení Střed MNTF (C), nýbrž jsou přímo podřízené veliteli KFOR. „Úkoly dostáváme ze samotného velitelství jednotek KFOR. Zajišťujeme zejména přepravu osob a materiálu a v omezené míře jsme schopni plnit také roli MEDEVAC, tedy transportovat zraněné osoby. Součástí výbavy každého stroje je proto i dvanáct nosítek,“ vyjmenovává major Milan Koutný. V poslední době se však spektrum úkolů stále více rozšiřuje i směrem k taktickým a průzkumným letům. Dalo by se říci, že si spojenci postupně uvědomili, jak univerzální může vrtulník Mi-17 být.

Než byla česká vrtulníková jednotka v Kosovu prohlášena za operačně připravenou, prošli její příslušníci několikadenní přípravou přímo na místě. Vrtulníky přistály v Šajkovaci 2. dubna letošního roku. Ve dnech 4. – 12. dubna 2007 se pak personál musel seznámit se všemi standardními operačními postupy a s řadou dalších norem a dokumentů. Součástí certifikace bylo také několik letů, při nichž se osádky seznamovaly s celým prostorem a trénovaly přistání na jednotlivých přistávacích plochách. Absolvovaly také společné létání s vrtulníky americké, italské a švédské armády, vždy v jejich prostorech odpovědnosti. Zajímavostí je, že české stroje zasahovaly naostro hned v den získání certifikace. Osádky zrovna obědvaly na velitelství KFOR, když přišla zpráva, že spojenci v rámci pátrací operace objevili větší množství zbraní. Nabídly tedy svou pomoc a již za patnáct minut byl vrtulník ve vzduchu a monitoroval okolí místa nálezu.

A jak se v Kosovu létá? Jednoznačně největším rozdílem je nadmořská výška zdejšího terénu. Šajkovac leží ve výšce zhruba 700 metrů, avšak vrcholky nedalekých hor přesahují 2000 metrů. Přerovští letci toho využívají i k vlastnímu výcviku. „V Čechách přistáváme jen ve výškách okolo 1300 metrů nad mořem, a proto jsme si jako jeden z cílů dali intenzivnější výcvik létání v horských podmínkách,“ dodává mjr. Koutný.

Takové létání má totiž celou řadu specifik. V řidším vzduchu vytvářejí listy nosného rotoru menší vztlak a navíc motory poněkud ztrácejí výkon. Ovládání vrtulníku tak musí

být mnohem jemnější a přesnější. Pokud jde o řízení letového provozu, je vzdušný prostor Kosova dělen standardním způsobem podle mezinárodních norem. Řízenou oblast zde má mezinárodní letiště v Prištině, jemuž se při průletech osádky musejí hlásit. Vedle toho existuje síť povinných hlásných bodů, jejichž přelety piloti ohlašují na společnou frekvenci KFOR. Svou frekvenci pak má i každá základna sloužící k přistání vrtulníků, avšak zde již nejde o nějaké řízení letového provozu, ale většinou jen o poskytování aktuálních meteorologických informací. Jak říká major Koutný, nevýhodou je absence jakýchkoliv navigačních systémů na většině stanovišť, která neumožňuje výcvik v přístrojovém létání a v případě horšího počasí může zastavit leteckou činnost jako takovou. Naopak prostor Kosova je prý tak malý, že zde téměř není možné zabloudit.

Důležitou roli v zahraničních misích hraje speciální vybavení. Samotné vrtulníky Mi-17 jsou ve standardní úpravě SOR, ve které létají už řadu let. Největší důraz byl kladen na pasivní ochranu osádky i cestujících, a proto je celý prostor kabiny obložen neprůstřelnými kevlarovými koberci. Pilotní kabina je chráněna neprůstřelnými skly a přídavným vnějším pancéřováním. Palivové nádrže jsou obalené speciálním materiálem, který zajistí utěsnění případných průstřelů.

Každý vrtulník je navíc vybaven satelitním telefonem, jímž by si osádka mohla přivolat pomoc například při nouzovém přistání v terénu. Pokud jde o vybavení členů osádek, standard tvoří souprava pro přežití. „Každý pilot má pochopitelně i osobní zbraň v podobě pistole. Původně byly v postupech nařízené také samopaly, pro něž jsme si ve vrtulnících zhotovili držáky. Zbraně máme stále připravené, nicméně v současnosti už na nich velení netrvá," říká velitel vrtulníkové jednotky.

Nad základnou se rozezní charakteristický zvuk přistávajícího vrtulníku. Jeho osádka po vysazení cestujících zamířila do nedalekých kopců, kde ještě trénovala horské létání. V Šajkovaci jsou mezitím v pohotovosti speciálně vyškolení hasiči, jejichž přítomnost je nezbytná pro každou letovou akci. Po vypnutí motorů odcházejí piloti do své budovy, kde je již čeká zpravodajský důstojník. Ten shromažďuje nejen informace získané při jednotlivých letech, ale vyhodnocuje i další zdroje. Díky tomu mají letci vždy přehled o aktuální situaci v celém Kosovu.

Zpravodajský důstojník je jedním ze čtyř příslušníků operačního oddělení vrtulníkové jednotky. Spolu s ním zde pracují dva plánovači. „Naše činnost zde je velmi podobná tomu, co děláme na domácí základně. Staráme se o celý proces plánování letů, od přijetí úkolu až po zajištění povolení k přistání na konkrétních plochách," vysvětluje kapitán Dušan Gottfried. Se svým kolegou praporčíkem Martinem Chromcem jsou prostřednictvím počítače zapojeného do uzavřené sítě v neustálém spojení s velitelstvím v Prištině, odkud přicházejí požadavky na jednotlivé úkoly. Vedle toho je třeba přijímat i nejrůznější krátkodobá omezení či změny ve vzdušném prostoru a informovat o nich osádky. Opačným směrem se pak posílají informace o provozuschopnosti vrtulníků a jejich využitelné kapacitě.

Pro potřeby velitele českého kontingentu pak operační oddělení sestavuje ještě orientační plán úkolů vrtulníkové jednotky. Orientační proto, že plán se neustále mění, neboť úkoly chodí často i v noci, někdy jen pár hodin před požadovaným vzletem. Práce plánovačů je velmi vyčerpávající, prakticky nikdy nekončí. Navíc vedle letové činnosti se musejí věnovat i dalším úkolům. Jednotka nemá vlastní logistické zabezpečení, a tak třeba starost o letecké palivo leží opět na bedrech operačního oddělení. To zde zajišťuje v podstatě kompletní štábní službu.

Poslední, kdo obývá malou operační místnost, je přerovský meteorolog kapitán Milan Bubniak. Přítomnost vlastního meteorologa na zahraniční misi českých vrtulníkářů je naprostou novinkou, kterou si všichni letci velmi pochvalují. Mají mnohem lepší možnosti získávat aktuální informace o počasí, které mohou mít v kosovském prostoru zásadní význam. Na otázku, jaký je rozdíl předpovídat počasí v Čechách a v Kosovu, odpovídá kapitán Bubniak, že značný. Zatímco zkušený pilot se může v novém prostředí „rozlétat" během pár dnů, meteorolog by měl být na daném místě co nejdéle, aby lépe pochopil zákonitosti chování počasí v konkrétní oblasti. „Zpočátku jsem se proto trochu obával o přesnost předpovědí, nicméně zatím se mi daří předvídat počasí poměrně přesně. Nutno ovšem dodat, že duben je obecně velice příznivý," vysvětluje kpt. Bubniak.

Pro svou práci má hned několik informačních zdrojů. Přímo na základně v Šajkovaci je umístěna malá mobilní meteorologická stanice napojená na speciální počítač. Piloty nejvíce zajímá intenzita a směr větru, které se vyhodnocují v průměru za dvě a deset minut. Další důležitou hodnotou je tlak vzduchu QNH. Stanice však umí mnohem více, například dokáže měřit výšku oblačnosti až do 6000 metrů, včetně určení jejích vrstev, dohlednost či srážky.

Potřeba aktuálních povětrnostních informací se ale netýká jen základny Šajkovac, ale celého Balkánu. Proto má přerovský meteorolog přístup také do amerického informačního systému, díky němuž může získat informace ze tří stanic na území Kosova a několika dalších za jeho hranicemi. Prostřednictvím internetu je možné využívat například i některé srbské stanice. Jelikož v Šajkovaci není žádná řídicí věž, rádiové spojení s vrtulníky ve vzduchu má jen operační oddělení. Praxe je taková, že vždy několik minut před příletem se osádka ohlásí a přímo od meteorologa dostane aktuální podmínky pro přistání. Jsme toho svědky, zrovna když se vrtulník, který ráno odvezl zdravotnický personál, krátce po obědě vrací ze svého již druhého letu.

Ani poté ale nemají letci příliš volna. Musejí se připravit na další let, při němž oba dva stroje poletí ve prospěch operačních záložních sil (ORF) německého Bundeswehru. Práce nekončí ani pro pozemní personál, který musí doplnit palivo a zajistit další předletovou přípravu. Techniků zde slouží celkem jedenáct, a tak se mají co otáčet. Podle nich samotných je jejich práce prakticky stejná jako na domácí základně. „Postupy údržby vrtulníků jsou přesně dané a my je musíme provést, ať se nacházíme kdekoliv. Rozdíl je jen v omezeném zázemí. Zatímco doma se můžeme poradit s někým zkušenějším, zde jsme v případě závady odkázáni sami na sebe," říká kapitán Dušan Häutler.

Vrtulník Mi-17 je prý ale velmi spolehlivý a technici si navíc přivezli některé náhradní součástky, takže by větší výpadky z provozu neměly hrozit. Pozemní personál si velmi pochvaluje spolupráci se strojní dílnou zdejšího 10. kontingentu AČR, jehož příslušníci jim zatím vždy vyšli vstříc. Soužití letců s příslušníky pozemního vojska však může mít i určité třecí plochy. Zatímco vrtulníkaři si museli zvyknout na přísnější požadavky ve vojenském vystupování, „pozemákům" bylo naopak nutné vysvětlit, že provoz vrtulníků má svá pravidla i na zemi a že se například na stojánku chodí zásadně bez pokrývky hlavy.

Krátce po 16. hodině startujeme společně s dvojicí vrtulníků na zhruba dvouhodinový let, během něhož naložíme německé vojáky, které pak vysadíme v terénu na jejich další patrolu. Dva vrtulníky přistávající nedaleko jedné z kosovských vesnic se stávají opět atrakcí pro místní obyvatele. Když se kolem 18. hodiny vracíme zpět na základnu, doufáme, že večer vše v klidu probereme s osádkami. Místo toho se dovídáme, že přišel další úkol – druhý den brzy ráno je potřeba zajistit transport vysokých představitelů KFOR. Aby nebyl let ohrožen počasím, například ranní mlhou, je rozhodnuto, že oba stroje přelétnou na základnu Film City u Prištiny ještě téhož večera. Když stroje znovu vzlétají, slunce již téměř zapadá. Včetně přeletu provedly toho dne celkem šest letů. Zkrátka taková běžná neděle. «

Událo se...

Text: Ladislav LENK, Jan ŠULC, Stanislav STEBILA
a prap. Pavla ADAMOVSKÁ a TSMO
Foto: Jaroslav PAJER, Stanislav STEBILA a Ing. Václav SLAVÍK

» Dnem 1. května byla na Generálním štábu AČR obnovena funkce – zástupce náčelníka Generálního štábu-náčelníka štábu. Do této funkce byl ustanoven generálporučík František Hrabal, který do té doby působil na pozici zástupce náčelníka Generálního štábu-ředitele sekce plánování sil. Funkci ředitele sekce plánování sil vykonává od 1. května 2007 z pověření plukovník František Mičánek. Dnem 1. května 2007 byl ustanoven do funkce ředitele sekce rozvoje druhů sil-operační sekce Generálního štábu AČR brigádní generál Josef Bečvář. Na této pozici vystřídal brigádního generála Iva Zbořila, který od 1. března 2007 působí ve funkci náčelníka Vojenské kanceláře prezidenta republiky. Od 1. června 2007 je služebně zařazen na funkci velitele společných sil AČR generálmajor Jiří Halaška. Na této pozici vystřídá generálmajora Josefa Sedláka, který se připravuje na vyslání na zahraniční pracoviště. Dnem 1. července 2007 bude služebně zařazen na funkci velitele sil podpory a výcviku brigádní generál František Maleninský, předtím ředitel Ředitelství výcviku a doktrín. Na této pozici ho vystřídá plukovník Jaromír Zůna, jenž působil ve funkci zástupce náčelníka štábu sil podpory a výcviku.

» Jeskyně Výpustek v Moravském krasu, v níž se nachází protiatomový kryt velení bývalé Československé lidové armády, bude zpřístupněna v srpnu letošního roku turistům. Vojenský komplex je ukrytý v lesích a ani lidé z nejbližšího okolí neměli dlouhá desetiletí ponětí, co se v něm ukrývá. V případě války socialistických zemí se státy západní Evropy měly být z Výpustku řízeny bojové operace čs. armády. Jeskyně ukrývá 170 metrů dlouhý objekt se sály a zázemím pro posádku, která by v něm byla chráněna v případě atomového útoku.

» Obětem tragické nehody slovenského vojenského dopravního letadla, které havarovalo v lednu 2006 při návratu z mise v Kosovu na kopci Borsó u maďarské obce Hejce, byl 19. května na místě neštěstí odhalen památník. Na mrtvé vojáky vzpomínali slovenští vládní představitelé obou zemí i příbuzní obětí. Havárie letadla, při níž zahynulo 42 lidí, byla největším leteckým neštěstím v moderních dějinách Slovenska. Zřícení stroje přežil jediný voják Martin Farkaš. Na vrchu Borsó byl již loni odhalen menší pomníček. Nový památník stál pět milionů a tvoří jej socha padající postavy obklopené odlitky zlomených a ohořelých stromů z místa neštěstí. Na zemi pak je jedenáct žulových tabulí se jmény vojáků. Žulové kameny pocházejí z Vysokých Tater.

» Krajské vojenské velitelství v Karlových Varech přivítalo 22. května na své půdě plukovníka Siegfrieda Kowitze, nynějšího velitele VBK 67 v Bayreuthu ve Spolkové republice Německo. Toto velitelství k 30. 6. 2007 zaniká, a proto byla jeho návštěva vlastně rozloučením s českými kolegy a poděkováním za letitou spolupráci. Plukovník Kowitz vyzdvihl osobní podíl náčelníka štábu velitelství podplukovníka Oldřicha Lukeše na této spolupráci a vyznamenal jej Stříbrným čestným křížem Bundeswehru.

» Bezpečnostní rada státu 22. května hodnotila stav reformy ozbrojených sil. Do konce září by pak členové rady měli projednat opatření, která určí další transformaci ozbrojených sil. Nutnost změn v reformě vyplývá ze skutečnosti, že po vládních rozpočtových škrtech by mohl rozpočet resortu obrany klesnout i pod letošní hranici, která činí 1,55 % hrubého domácího produktu. «

V pátek 25. května se za účasti náčelníka GŠ AČR generálporučíka Vlastimila Picka uskutečnilo ve Staré Boleslavi slavnostní předání funkce velitele sil podpory a výcviku AČR. Generálmajor Jiří Halaška, který ze svého nynějšího působiště odchází na Velitelství společných sil do Olomouce, se při této příležitosti srdečně rozloučil s dosavadními kolegy i podřízenými. Všem přítomným poděkoval za dobře odvedenou práci a svému dočasnému nástupci, současnému zástupci velitele sil podpory a výcviku, generálmajorovi Antonínu Pugzíkovi popřál hodně štěstí v jeho krátkém působení na postu velitele. Vybraní příslušníci sil podpory a výcviku při této příležitosti obdrželi Pamětní medaili Velitelství sil podpory a výcviku i některá další ocenění.

V posádkovém domě armády v obci Albeřice ve Vojenském újezdu Hradiště se v polovině června konala již tradiční výstava „Zaniklé obce Doupovska“. Slavnostní otevření výstavy proběhlo v rámci pravidelného setkání velitele posádky Radošov a velitelů útvarů dislokovaných v posádce Radošov a Karlovy Vary se zástupci státní a místní samosprávy, dětských domovů a sociálních ústavů. Po ukončení první části setkání velitel posádky mjr. Petr Vašíček zahájil výstavu společně s Cyrilem Hauptmannem, zakladatelem Klubu přátel města Kadaně, radním, historikem a sběratelem dochovaných fotografií. Výstava mapuje nelehké životní osudy stovek bývalých obyvatel Doupovských hor v první polovině minulého století. Následující den hostil posádkový dům armády setkání přátel Doupovska, bývalých obyvatel obcí Dlouhá, Jeseň, Mětikalov, Tureč, Žďár, Obrovice, Doupov a řady dalších.

Podplukovník Oldřich Lukeš zahájil 24. května již 4. ročník turnaje ředitele Krajského vojenského velitelství v Karlových Varech v nohejbalu. Tento turnaj se stává rok od roku populárnějším, čehož nejlepším důkazem je zvyšující se počet přihlášených družstev. Armádu letos reprezentovala družstva krajských vojenských velitelství, RFO Plzeň, VLL Karlovy Vary a SVOZ Hradiště. Nálada turnaje byla soutěžní, atmosféra přátelská a počasí nádherné. Vítězství z loňského ročníku obhajovalo družstvo HZS Karlovy Vary, ale neúspěšně. Letos 1. místo vybojovalo družstvo Policie ČR Karlovy Vary, na 2. místě skončili borci z KVV Pardubice a bronz si odnesl tým HZS Karlovy Vary.

BAHNA 2007

V sobotu 23. června 2007 se u Strašic uskuteční 17. ročník Dne pozemního vojska – Bahna 2007

Jednu z největších vojenskohistorických akcí roku tradičně organizuje velitel společných sil a Nadace pozemního vojska ve spolupráci s velitelem sil podpory a výcviku, Muzeem na demarkační linii a jeho klubu, AMK Volduchy, Čs. obcí legionářskou a kluby vojenské historie.

I tentokrát bude k vidění současná česká i zahraniční vojenská technika. Příslušníci jednotek Armády České republiky divákům předvedou své schopnosti v několika dynamických ukázkách a součástí programu je také vystoupení klubů vojenské historie.

PROGRAM:

9.00 až 10.00 – promenádní koncert vojenské hudby
10.00 až 10.20 – slavnostní zahájení Dne pozemního vojska a seskok výsadkářů
10.20 až 10.40 – defilé historické techniky
10.40 až 11.00 – ukázka vysoké techniky pilotáže bitevního vrtulníku Mi-24 a podzvukového bitevníku L-159 ALCA
11.00 až 11.40 – defilé současné techniky Armády České republiky a techniky zahraničních armád
11.40 až 11.50 – historická ukázka (1. světová válka)
11.50 až 12.30 – ukázka činnosti 15. ženijní záchranné brigády
12.30 až 13.10 – historická ukázka (Slovenské národní povstání 1944)
13.10 až 13.30 – ukázka činnosti pracovníků elektrárenské společnosti ČEZ
13.30 až 13.50 – ukázka Vojenské policie
13.50 až 15.10 – kombinovaná dynamická ukázka společných sil
15.10 až 15.40 – defilé sponzorů
16.00 – slavnostní nástup k ukončení Dne pozemního vojska – BAHNA 2007

Místo výkonu práce: BRUNSSUM

Využili jsme unikátní možnosti a sledovali jsme podmínky služby českého důstojníka na velitelství NATO v Nizozemsku

Text: Jan ZEMAN
Foto: Jiří HOKŮV

Čeští vojáci nepůsobí jen v zahraničních operacích, ale poměrně velké množství jich slouží i na aliančních velitelstvích a základnách. Jejich práce je v lecčem podobná tomu, co dělají v České republice, i když zde musejí čelit i dalším úskalím. Nezanedbatelným problémem je například odlišný styl práce nebo jazyková bariéra. Na slangové výrazy a zkratky vás nemůže žádný jazykový kurz dostatečně připravit.

Navštívili jsme jedno ze spojeneckých velitelství v Evropě, které již čtyřicet let sídlí v nizozemském Brunssumu. Nevelké městečko leží v nejjižnějším nizozemském výběžku, asi třicet kilometrů západně od stotisícového Maastrichtu, který je správním městem oblasti. Do Německa je to odsud jen pár kilometrů, a pokud se vydáte na druhou stranu, tak po necelých čtyřiceti kilometrech překročíte hranice Belgie.

Původně sídlilo toto velitelství ve Francii, ale po jejím vystoupení z vojenských struktur NATO se pro ně hledalo nové místo. Shodou okolností byly v Nizozemsku krátce předtím objeveny bohaté zásoby zemního plynu. Došlo k přehodnocení státní energetické strategie a k následnému zavírání uhelných dolů, včetně toho v Brunssumu. Aby se předešlo vysokému nárůstu nezaměstnanosti, vzniklo v místě dolu a hald vojenské velitelství. Důlní historii této lokality dodnes připomíná architektura některých budov, jejichž vnitřní uspořádání muselo být značně přebudováno, aby splnilo náročné požadavky pro fungování velitelství.

Ve struktuře NATO má toto velitelství velmi důležité místo, neboť právě z Brunssumu se řídí mimo jiné operace ISAF v Afghánistánu. Příslušníci velitelství se přímo podílejí na této misi a mnozí z nich jsou do Afghánistánu vysíláni na několik měsíců. Tuto skutečnost mají všichni příslušníci uvedenu v pracovní náplni a jen málokdo se tomuto úkolu vyhne. „Pokud je to možné, tak se ctí pravidlo, že se do mise neodjíždí první a poslední tři měsíce služby na velitelství. Zpravidla se voják o tomto úkolu dozví minimálně dva měsíce před svým odletem a měsíc dopředu zná i přesný termín," informuje nás vedoucí národního zastoupení podplukovník Jaroslav Moutelík. V současné době v afghánské misi slouží dva čeští vojáci z velitelství v Brunssumu.

PRÁCE JE V MNOHÉM SROVNATELNÁ

Major Petr Kužel pracuje na spojeneckém velitelství už půl roku v divizi J-6 jako starší důstojník pro operační plánování komunikačních a informačních systémů. „Tato divize má tři části. První z nich je oddělení operací a cvičení, které má na starost především misi ISAF, pak je koordinační oddělení a třetí je naše oddělení managementu. Zajišťujeme velitelství v oblasti komunikačních a informačních systémů," popisuje major Kužel strukturu divize J-6. Oddělení managementu velí Belgičan a major Petr Kužel je jeho zástupcem. Desetičlennou skupinu tvoří čtyři důstojníci, stejný počet praporčíků a dva civilní inženýři.

O to, aby vojákům na jejich pracovištích správně fungovaly počítače, kopírky, telefony či faxy, se stará provider, což je sice také vojenská instituce, ale řízená jiným velitelstvím. Oddělení, na kterém pracuje Petr Kužel, je jakýmsi mezičlánkem mezi uživateli (v tomto případě příslušníky brunssumského velitelství) a providerem (zabezpečovací organizací). Spolupráce funguje na základě dohody, která se každoročně aktualizuje a odpovídá za ni právě major Kužel. Dohoda obsahuje veškeré požadavky uživatelů na hardware, software nebo komunikace. Zda dokument zahrnuje všechno potřebné nebo se v něm vyskytují nějaké zbytečnosti, se řeší na četných jednáních na různých úrovních. Podobný systém funguje i na jiných velitelstvích.

Pokud některý z uživatelů potřebuje ke své práci nový počítačový program, musí být nejprve zanesen do seznamu povoleného softwaru. To zaručí, že prošel bezpečnostními prověrkami a testy, a je tedy možné jej používat. Obdobné to je i v případě zavedení nové služby. V takovém případě je důležité, aby byla zapsána v katalogu služeb poskytovaných providerem. Vyřízení žádosti je pak už otázkou týdne. Jestliže software nebo požadovaná služba není v seznamech, pracovníci oddělení nejprve prověří oprávněnost požadavku.

Oddělení řeší třeba i opravu porouchané tiskárny. „Mám zkušenosti ze servisu v české armádě a zdá se mi to hodně podobné. Přestože zde s tím není spojeno tolik byrokracie, ten proces neprobíhá o moc rychleji. Pokud se porouchá tiskárna, tak se zpravidla mění kus za kus," říká major. Vzhledem k tomu, že velitelství v Brunssumu má na starost misi ISAF, je z hlediska materiálního zabezpečení protěžované před ostatními. Avšak čekáte-li v kancelářích supermoderní výpočetní techniku, budete překvapeni. Nejnovější počítače jsou šest let staré a jejich velikost paměti RAM nepřesahuje 256 MB. „V české armádě jsme na tom s počítači o něco lépe," domnívá se Kužel a doplňuje, že se už v současnosti zpracovává projekt na obnovu počítačů tohoto velitelství. „Musí se to koordinovat s ostatními, ale určitě na nás dojde už v první vlně," upřesňuje.

NĚKOLIK DNÍ HÁJENÍ

Aklimatizace na novém pracovišti v zahraničí nebyla pro Petra Kužela takovým problémem, jak před svým odjezdem předpokládal. „Po odborné stránce jsem na žádnou potíž nenarazil. Na začátku si člověk musel zvyknout na jiný styl práce, odlišné prostředí nebo na cizí jazyk, ale všechno se to dalo zvládnout," vypráví major Kužel. Každý nově příchozí má krátké „období hájení". „Procedura předávání funkce závisí především na vašem předchůdci. Byl jsem tady týden na praxi a ukázal mi všechno potřebné. Když potom kolega odjel, tak nebyl problém se ostatních pracovníků na cokoliv zeptat," tvrdí mjr. Kužel.

Oficiální pracovní doba na velitelství začíná ve čtvrt na devět a končí ve čtvrt na šest, ale někteří vojáci ji mají upravenou, takže přicházejí a odcházejí dřív. Období od půl jedné do dvou hodin je vyčleněno na oběd a vojáci pauzu využívají i ke sportování. V jednom

z bloků velitelství je totiž dobře vybavené sportovní centrum s posilovnou, squashem a o kus dál je i bazén. Součástí vojenské základny je také atletický stadion. „Občas zajdu do posilovny na veslařský trenažér. Činky nejsou moje hobby. Párkrát jsem si zaplaval v bazénu a na stadionu si zahrál fotbal," prozrazuje na sebe major Kužel. Užívání sportovišť je pochopitelně pro vojáky zdarma a přijít sem mohou i rodinní příslušníci.

Stravování vojáků v areálu základny v době naší návštěvy provázely potíže, neboť odpovědná firma zde svůj provoz z ekonomických důvodů omezila. Nicméně existuje zde hned několik možností, kde se lidé mohou najíst. „Je zde restaurace, což je poměrně drahá záležitost, protože tam jídlo stojí sedm eur. Není to tedy na každodenní posezení. V německém baru dělají dobré saláty a hot dogy. Poslední možností ke stravování je pak kavárna," popisuje situaci major.

ZAOSTŘENO NA RODINU

Většina našich vojáků přichází do Nizozemska i se svojí rodinou. Jen ti, kteří mají již poněkud odrostlejší děti, sem zpravidla přijíždějí sami. Nejprve je třeba vybrat vhodné bydlení pro rodinu. Domy se často „dědí" po předchůdcích, ale vzhledem k tomu, že každému vyhovuje něco jiného, je možné využít jak nabídky velitelství, tak místních realitních firem. Ministerstvo obrany vojákům přispívá určitou částkou, která se odvíjí od hodnosti vojáka a zastávané funkce. Limity jsou dostatečné na to, aby pokryly měsíční náklady na pronájem domu o velikosti 4 + 1. Pokud by někdo vyžadoval větší luxus, musí si za něj připlatit ze svého.

V Nizozemsku není problém získat dům k pronájmu, naopak bytů je tu málo, neboť je zde spíše zvykem stavět řadové domky. I místní lidé často bydlí v pronájmu, neboť ceny nemovitostí jsou zde hodně vysoké. Vzhledem k široké nabídce tak pro vojáky není problém vybrat si dům, který by přesně splňoval jejich požadavky.

Major Petr Kužel patří k těm, kteří převzali dům po svém předchůdci. V přízemí je obývací pokoj s kuchyňským koutem a v prvním patře tři pokoje. Měsíční nájem činí 1400 € a celý jej hradí česká armáda. Mimoto je třeba zaplatit ještě poplatky za odvoz odpadu, energie a pojištění domácnosti a auta, které se měsíčně vyšplhají na 350 €. To už každý voják platí ze svého.

Vyplácí se ale zvažovat všechna pro a proti. Řada vojáků bydlí v Brunssumu a jeho okolí, takže to mají do zaměstnání skutečně kousek, avšak pak nastává problém s dojížděním dětí do školy. Na velitelství je škola, která však není v Evropě certifikována, takže děti vojáků většinou dojíždějí do Maastrichtu. „To, že budeme bydlet právě v Maastrichtu, jsem vybrala já, protože tady je více škol a svoji roli sehrálo i jednodušší dojíždění. I někteří další vojáci se sem dodatečně stěhují," říká Šárka Kuželová. Její manžel tak každý den dojíždí do práce 32 kilometry, což mu díky dopravním zácpám trvá přes 45 minut.

Vzhledem k pracovní době manžela a jeho dojíždění se tak musí Šárka Kuželová sama postarat o dvě děti – desetiletého Petra a devítiletou Karolínu. I kdyby se vyskytla možnost získat v Nizozemsku nějakou práci, nezbyl by na ni čas. Nyní je ženou v domácnosti na plný úvazek.

„Škola je vzdálená asi tři kilometry od našeho bydliště, takže manželka tam každé ráno odváží děti. Vzhledem k tomu, že zde nesmějí chodit ze školy domů samy, tak je po skončení vyučování, což bývá kolem třetí hodiny, zase musí někdo vyzvednout. Mezitím se Šárka stará o dům a odpoledne se s dětmi učí," vypráví o průběhu dne Petr Kužel. „Třeba mě překvapilo, že ve zdejších školách nejsou jídelny jako u nás. Děti mají sice přestávku na oběd, ale jsou odkázány na to, co jim připravili rodiče. Teplé jídlo dostanou až večer doma," doplňuje jej Šárka Kuželová.

V Nizozemsku se platí školné. Škola odpovídající našemu prvnímu stupni stojí ročně 3000 €. Armáda tyto náhrady platí ze 75 %

a zbytek je na rodičích. „Obsah výuky je značně odlišný od českých osnov. Děti tráví hodně času prací ve skupině, kdy se podílejí na různých projektech a pak je musejí prezentovat před svými spolužáky. I skladba předmětů je odlišná. Učí se třeba matematiku, geometrii, i když se mi zdá, že nejdou tak do hloubky jako u nás. Často pracují s počítačem, jsou v knihovnách nebo se věnují různým rukodělným pracím," přibližuje nám Petr Kužel obsah výuky v Nizozemsku. Vysvědčení se rozdává třikrát do roka a obsahuje písemné hodnocení schopností žáků, třeba jejich přednes před třídou nebo chování ve skupině.

Díky jinému způsobu výuky v zahraničí se děti musejí doma učit i podle českých osnov, aby zvládly ročníkové zkoušky a mohly pak pokračovat ve studiu v Česku. „Možná že se po návratu nějaký problém vyskytne, protože spousta věcí jim bude chybět, ale na druhou stranu budou mít řadu dovedností navíc," posteskl si Petr Kužel.

A co na školu říkají děti? Jsou spokojené. Navzdory obavám rodičů dobře zvládají cizí jazyk. Pokud by s ním měly přece jen potíže, škola umožňuje hodiny výuky jazyků navíc. Devítiletá Karolína zda prožívá i první lásky. Co na tom, že její nizozemský milý neumí anglicky. „Že ho mám ráda, jsem mu napsala na papír holandsky," odpovídá pohotově Karolína.

JINÝ KRAJ, JINÝ MRAV

Život v Nizozemsku má i další aspekty, na které si cizinec musí zvyknout. Především zde ztrácíte část svého soukromí. Je to patrné i na samotné architektuře. Každý dům má

obrovské okno směřující do ulice, které není zakryto záclonami. Vidíte tak skrz dům až do zadního traktu. Místní lidé prostě žijí jako ve výloze. Doma sedí v saku nebo alespoň v kravatě, neboť podvědomě tuší, že se na ně mohou lidé z ulice dívat. Ještě donedávna nebyly mezi domy ploty, takže soukromí neměli ani na zahradě. „Dříve se to dělalo proto, aby sousedi viděli, že doma neděláte nic špatného. V poslední době už to není takové jako dřív, někteří lidé si do těch velkých oken už začínají pořizovat záclony," vysvětluje nám místní zvyk šéf národního zastoupení podplukovník Jaroslav Moutelík.

K dalším pravidlům patří dobrá péče o zahradu. Existuje zde dokonce zákon, že musíte pravidelně sekat trávu a hrabat listí. Pokud náhodou zapomenete, tak vás na to brzo upozorní sousedé a později dokonce můžete dostat pokutu. Pěkně upravená zahrada je zde totiž vizitkou každé rodiny. „Češi s údržbou okolí domu nemají problémy, ale myslím si, že zástupce některých národů je třeba na to upozornit. Proto se v měsíčníku vydávaném na základně občas objeví článek o tom, co je zapotřebí v okolí bydliště právě dělat," doplňuje podplukovník.

Pozor si musíte dávat i na dopravní předpisy a především dodržování povolené rychlosti. Radary jsou zde velmi rozšířené. Pokud překročíte rychlost, pošlou vám domů složenku. „Můžete se sice proti pokutě odvolat, ale těžko se z toho nějak vymluvíte," říká další český důstojník major Petr Leksa. Když nezaplatíte první složenku, přijde vám běžnou poštou druhá složenka, tentokrát už na vyšší částku, a po třetí už dostanete předvolání k soudu. „Překročil jsem v obci rychlost o osm kilometrů. Dostal jsem pokutu dvacet eur, kterou jsem bez diskusí obratem zaplatil," přidává vlastní zkušenost major Leksa. Systém je funkční i proto, že při pobytu v Nizozemsku delším než jeden měsíc jste ze zákona povinni zde zaregistrovat svoje auto a získáte nizozemskou značku. Pokud uděláte přestupek, tak vás složenka na pokutu snadno najde.

ČESKÁ KOMUNITA

Podobně jako na ostatních velitelstvích zde Češi drží pohromadě a pořádají řadu akcí. Jednou za dva roky je to české odpoledne, které se letos uskuteční 26. června a svoji účast přislíbil i vojenský folklorní soubor Ondráš. Pravidelně se zde koná charitativní noc, jíž se účastní až dvacet národů, které se prezentují svými typickými produkty. Výtěžek z jejich prodeje pak částečně kryje náklady a zbytek se dává na charitu. Při poslední akci Češi vydělali přes 250 €, jež s penězi od ostatních národů putovaly do afghánského Kábulu.

Jednou za měsíc se ve vojenském klubu koná „mezinárodní káva", kterou vždy organizují manželky vojáků některého státu. Češi ji tradičně připravují společně se Slováky a Poláky. Manželky našich vojáků pořádají i takzvanou českou kávu, která se koná vždy u jedné z nich doma a při tomto posezení si povídají o běžných problémech. „Chtěl bych podotknout, že zde nejsou jen manželky vojáků, ale i tři manželé. Ti se ale těchto akcí moc často neúčastní," dodává pplk. Moutelík. «

Chléb pro mise

Univerzita obrany hledá vhodné pečivo i možnost jeho výroby pro naše kontingenty v zahraničí

Text: Jaroslav PAJER
Foto: autor a kpt. Tomáš BÉZA

V letech 2005 a 2006 analyzovali studenti Fakulty ekonomiky a managementu Univerzity obrany Brno stravování našich příslušníků v operacích na podporu míry. Jejich závěr v otázce zabezpečení vojsk v misích pekařskými výrobky nezní příznivě. Je totiž nevyhovující.

Aniž si to kdo příliš uvědomuje, chleba je pro výživu rodilých obyvatel české kotliny nepostradatelnou potravinou. To samozřejmě platí i pro naše vojáky. Podle vyhlášky Ministerstva obrany ČR činí denní spotřeba chleba u základní stravní dávky 320 g, s ostatním pečivem (běžným, jemným a trvanlivým) to pak celkem dělá 457 g na vojáka a den. V objemu celodenní stravy v poli toto množství může tvořit až 40 procent.

CHLÉB ZNÁME TŘIADVACET STOLETÍ

Lidstvo zná chléb už od třetího století před naším letopočtem. Římští vojáci dostávali na den dvě třetiny řeckého medimma pšenice, což odpovídalo asi 852 gramům obilí. Z něho si bojovníci připravovali kaši anebo chléb. Ten se postupem času stal neopomenutelnou součástí stravy všech armád starého kontinentu.

V období 1. světové války používal vojenský erár pro výrobu chleba stabilní zděné pece, později přenosné železné pece „Peyer vzor 1878“ či tzv. „horské pece“. Během 2. světové války byly zavedeny převozné a přenosné pece typu „polní pekárna 40“. V poválečné výzbroji armády se objevily „polní pekárny KPN“. Těchto souprav mělo vojsko ještě v roce 1985 více než 110. Přesto byly od roku 1968 na stupni vševojskové armády zaváděny modernější velkokapacitní „polní mechanizované pekárny JANA“. O sedmnáct let později jich bylo ve skladech uloženo na 40 kusů. Roku 1988 začal Výzkumný technický ústav pozemního vojska ve Vyškově vyvíjet nový typ polní pekárny a počátkem devadesátých let minulého století spatřila světlo světa „polní pekárna MÍR“. Vzhledem ke společenským změnám i reorganizaci českých ozbrojených sil se však její sériová výroba nerozběhla. Koncem roku 2002 byly všechny pekárny z výzbroje AČR vyřazeny.

NABÍDKA TRHU NEVYHOVUJE

V mírových posádkách samozřejmě zásobování vojsk chlebem a pečivem problém nečiní. Vzniká však v případě zajištění těchto potravin pro vojáky v misi. Potřeba pšenično-žitného chleba bývá v těchto případech po vyčerpání dovezených zásob zpravidla řešena dvojím způsobem. Buď nákupem pečiva od místních dodavatelů anebo jeho náhradou toastovým chlebem ze zásob některé ze spojeneckých armád. Obojí přináší rizika. V prvním případě možnou nestabilní mikrobiologickou kvalitu a nestandardní jakost, v druhém pak brzké „přejedení“ potravinou, jež neodpovídá našim stravovacím návykům.

Zkrátka v zahraničí je náš chléb nenahraditelný. „Žádná druhá země ani jiná alianční armáda něco podobného nezná,“ tvrdí kapitán Tomáš Béza, Ph. D., vědecký pracovník katedry materiálu a služeb z Fakulty ekonomiky a managementu UO, jinak řešitel dílčího úkolu výzkumného záměru „Reforma systému stravování a zásobování potravinami – zabezpečení příslušníků AČR pekařskými výrobky v operacích na podporu míru“. „S naším chlebem se můžete setkat ještě v přilehlých částech západního Slovenska, jižního Polska, severního Rakouska a východního Německa. Jedinečnost tuzemského chleba totiž spočívá v poměru pšeničné a žitné mouky a ve způsobu vedení těsta.“

Odborníci navíc připomínají, že výživa má i svůj psychosociální rozměr, často velmi opomíjený. Kvalita stravy výrazným způsobem přispívá k celkové pohodě vojáků operujících v mírových misích. Dlouhodobé porušování tradiční skladby potravin snižuje jejich psychickou odolnost, frustrační toleranci i schopnost zvládat zátěžové situace. Však také norma STANAG 2937 jednoznačně hovoří o tom, že by měla strava kombatantů vyhovovat jejich národním stravovacím zvyklostem.

CHLÉB, PEČIVO, OBAL, TRVANLIVOST

Úkol, který výzkumný tým Tomáše Bézy začal řešit, je značně široký. „Primárně bychom chtěli vyvinout suché směsi na těsta čtyř základních druhů pečiva. Na chleba s různým podílem žitné mouky, na běžné pečivo, což jsou rohlíky, housky, bagety, kaiserky, dalamánky a tak dál, na jemné pečivo, tedy vánočky, mazance, koláče, hřebeny, muffiny, záviny a podobně, a na celozrnné pečivo, jako jsou rohlíky a bulky s různým složením obilných otrub. Půjde také o směsi speciální. Čili o pečivo s vyšším obsahem vlákniny nebo s prebiotickou kulturou. Nedokážu teď říct, kolik receptur od každého druhu vyvineme, ale předpokládám, že čtyři až pět. Chceme také výrobu maximálně zjednodušit a směsi připravit tak, aby do nich obsluha přidala jen to nejnutnější a nezaobírala se tím, kolik tam nasypat kypřicího prostředku či dalších přísad.“

Sekundárním výstupem výzkumu pak bude odzkoušení moderních pekařských zařízení (váha, hnětač, dělička, kynárna, pec apod.), s jejichž pomocí by se dal veškerý sortiment vyrábět a která by se stala základem pro následný vývoj polní mobilní kontejnerové pekárny.

„Uvažujeme o soupravě, v níž by proškolená čtyřčlenná obsluha střídavě ve dvou dvanáctihodinových směnách byla schopna upéct 750 kilogramů chleba, čili denní porci této potraviny pro zhruba 1500 vojáků,“ vysvětluje Tomáš Béza.

K podpoře výzkumného záměru byla v areálu Univerzity obrany na Černých polích v Brně vybudována moderní pekárna s veškerým zázemím. S prvním uceleným výstupem se počítá na konci roku 2009. „Předložíme analýzu zabezpečení pekařskými výrobky v armádách NATO a dokumentaci k pekařské výrobě, tedy k tomu, jak mají vojáci pečivo vyrábět. Součástí budou i odzkoušené receptury a vzorky výše uvedených druhů pekařských směsí. Uvažujeme též o možné přípravě pečiva pro případné zásobení aliančních jednotek. To znamená, že budeme schopni převzít a zajistit výrobu například řeckého chleba Choriatiko, italského Ciabatta, dánského Sonderjyder, portugalského Cabeça, francouzského Sers à cheval a podobně. Současně se budeme podílet na vývoji speciálních obalových materiálů, ve kterých vydrží chléb čerstvý a kvalitní kupříkladu po dva týdny, aby ho mohli jíst i vojáci, kteří budou plnit svůj operační úkol delší dobu mimo základnu.“

V nynějších úvahách figuruje použití případné novodobé polní pekárny jak ve stávajících misích, tak u dvou polních nemocnic a brigády logistiky. Podle serveru natoaktual.cz se odhaduje cena úplného kompletu, který by obnášel sedm kontejnerů, zhruba na 23 miliony korun. Jak ale uvádí kapitán Béza, pekárna-stavebnice by se dala „ušít“ operaci na míru. „Třeba v kosovské základně Šajkovac by se mohly kontejnery s pekařskou technologií ‚nalepit‘ k už existující hospodářské výdejně a nemusely by tam být užívány ostatní kontejnery coby sklady surovin, hotových výrobků, na vodu, ani buňka tvořící zázemí obsluhy. Tím by se pochopitelně cena mobilní pekárny podstatně snížila.“

Tah na branku

Velitel českého chemického kontingentu v misi Enduring Freedom Dušan Lupuljev pracuje v současné době v Bruselu

Text: Vladimír MAREK
Foto: autor a Jiří HOKŮV

Dušan Lupuljev se narodil 22. 4. 1957 v Šumperku. Po ukončení základní devítileté školy nastoupil na Vojenské gymnázium v Moravské Třebové. Později pokračoval ve studiu na Vysoké vojenské škole pozemního vojska ve Vyškově. Po celou svou vojenskou kariéru se věnoval problematice chemického vojska. Od ukončení školy až do roku 2002 zastával různé velitelské funkce u střediska monitorování radiační a chemické situace v Hostivicích. V letech 1997 až 2002 byl náčelníkem tohoto střediska, k němuž si uchoval osobní vztah až do současnosti.

V letech 1991 až 1994 postupně pracoval jako pozorovatel v misích EU MM a OSN na území bývalé Jugoslávie. V roce 1997 působil jako vedoucí oddělení bezpečnostní mise OBSE v Bosně a Hercegovině. Právě v misích se nejen zdokonalil v angličtině, ale zvykl si i na výraznou samostatnost ve svém jednání.

V devadesátých letech minulého století mimo jiné působil v Goražde, které podobně jako Srebrenica tvořilo tzv. kapsu, v níž museli žít lidé dlouhé měsíce v obklíčení. Jeho skupinu tvořilo sedm pozorovatelů, kteří byli v této oblasti naprosto osamoceni. Kromě pozorovatelských úkolů vozili raněné obyvatele města do nemocnice. „Při jedné z těchto akcí byl kolega těžce zraněn dělostřeleckým granátem. Naložili jsme ho tedy do auta a vezli do nemocnice. Netušili jsme, že paravojenské jednotky, které drželi Goražde v obklíčení, nás mezitím zaměřily protitankovým dělem," vzpomíná Dušan Lupuljev. „Shodou okolností ale jeden z pozorovatelů zakřičel, abychom zastavili, že na okraji silnice někdo leží. Šlápl jsem tedy prudce na brzdu. Vtom se do země tak metr a půl před námi zaryl protitankový granát. Později se ukázalo, že na kraji silnice neležel mrtvý člověk, ale zvíře. V takovýchto situacích musíte mít notnou dávku štěstí, bez toho to prostě nejde."

V letech 2001 až 2002 působil Dušan Lupuljev jako styčný důstojník Armády České republiky v operaci Trvalá svoboda na Floridě. Později byl zástupcem velitele našeho kontingentu v této operaci přímo v Kuvajtu. Po návratu do vlasti se v prosinci 2002 stal náčelníkem chemického vojska. Již v lednu roku 2003 byl ale ustanoven do funkce velitele nejdříve 1. českého, později česko-slovenského praporu radiační, chemické a biologické ochrany. V této době mu také byla propůjčena hodnost plukovníka a poté i brigádního generála.

Z kontingentu v Kuvajtu, jehož velení převzal po určitých problémech bezprostředně před vypuknutím války v této oblasti, vytvořil velice rychle dobrý kolektiv. Vojáci ho uznávali. „Mnozí z velitelů a generálů, které jsem poznal, tvrdili, že oblíbenost je známka slabosti. Myslím si, že tomu tak být nemusí. Vždy jsem se snažil být náročným velitelem. Spojoval jsem to ale s dalším aspektem, který považuji za důležitý. A to je péče o podřízené," vysvětluje Dušan Lupuljev. „Pokud chci od podřízených velmi dobrý výkon, musím jim vytvořit odpovídající podmínky. A to včetně určité psychické pohody pro práci. Snažím se chovat ke svým podřízeným tak, jak jsem v minulosti chtěl, aby se ke mně chovali mí nadřízení. Ostatně během své vojenské kariéry jsem měl štěstí na velitele, kteří mi prakticky ve všech případech byli vzorem."

KDO UHODL?

Ze správných odpovědí, v nichž jste tipovali, o jakou vojenskou osobnost se jedná, jsme vylosovali následující výherce: **Patrik Lechota, Radovan Krátký a Antonín Mach.** *Výhercům blahopřejeme a posíláme knižní ceny.*

Na americké základně Doha v Kuvajtu prokázal nejen dostatek energie, rozhodnosti, ale i patřičný tah na branku. Ještě v době trvání válečných operací překročil se svými vojáky iráckou hranici a obyvatelům jihoirácké Basry a okolí začal poskytovat humanitární pomoc. Později jeho kontingent pomáhal budovat i 7. polní nemocnici.

„Tohle období patří samozřejmě k těm důležitým v mém životě. Když jsem se ujímal velení v Kuvajtu, měl jsem tak trochu strach z nové generace profesionálních vojáků. Nakonec se ale ukázalo, že je to velmi dobrá parta. To mi moc pomáhalo," říká Dušan Lupuljev. „Jsem ale hrdý i na to, co se mi podařilo udělat pro chemické vojsko. A samozřejmě také na mé působení v misích OSN a OBSE. To byly velice náročné roky, které mi navíc hodně daly."

V armádě ale zažil také určité krize. Jedna z nich prý přišla bezprostředně po roce 1989. Mnoho lidí tehdy mělo existenční problémy. Nikdo nevěděl, co bude. Jedna reforma střídala druhou. Bylo to období, kdy se pracovalo velice těžce. Nad tvůrčí prací převládalo rušení a bourání. „Ty doby jsou ale naštěstí za námi. V současnosti představuje služba v armádě pro řadu občanů naší republiky prestižní záležitost," dodává Lupuljev.

Krátce po skončení mise v Kuvajtu odešel Dušan Lupuljev do zálohy a začal pracovat jako občanský zaměstnanec na Ministerstvu obrany. Před několika měsíci se stal členem aliančního Centra zbraní hromadného ničení. Je to prý velice zajímavá práce přímo v Bruselu, při které má i dostatečný prostor pro osobní život. „Když jsem před více než třemi lety vysvlékl uniformu, byl jsem po všech těch misích poměrně dost unaven. Snažím se tedy nyní žít poklidný rodinný život. Pořídil jsem si dalšího psa. Dcera studuje doma, v republice. Se ženou trávíme poměrně hodně času na kolech a na procházkách. Brusel je město, které nabízí nemálo vyžití. Mají tady také výborné sýry, takže jsem přibral," usmívá se. «

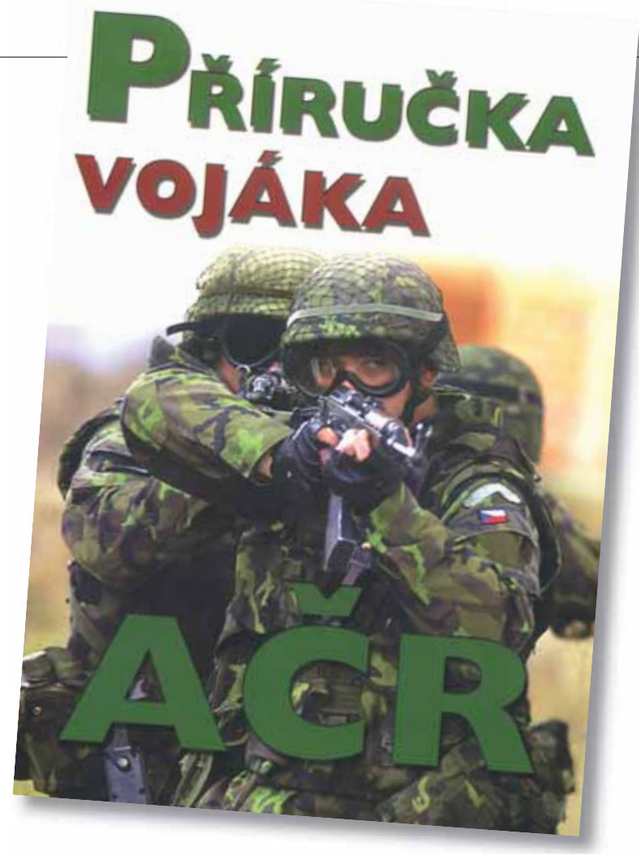

Po prvním vydání se zaprášilo

Správa doktrín Ředitelství výcviku a doktrín ve Vyškově chystá dotisk a poté druhé, aktualizované vydání „Příručky vojáka AČR“

Text: Jaroslav PAJER
Ilustrace: Jiří HOKŮV

„Prosím o zaslání ‚Příručky vojáka AČR‘, nikde ji nemohu sehnat.“ Takový dopis přišel před časem do redakce A reportu. Žel, není v silách jejích pracovníků rozesílat publikace, byť vydané resortem. Už proto ne, že jejich náklad je distribuován podle předem daného rozdělovníku. Přesto nás zajímalo, jaký je osud této „úzkoprofilové“ tiskoviny...

Když zhruba před půl rokem vydala správa doktrín Ředitelství výcviku a doktrín z Vyškova dvousetčtyřicetistránkovou „Příručku vojáka AČR“, jednalo se o dobrý počin. Její obsah stručně a přehledně poskytuje uživateli, vojáku-profesionálovi, praktické rady ve všech základních oblastech, jež musí při činnosti v boji, ale nejen v něm, znát a ovládat.

Podle slov plk. gšt. Vladimíra Karaffy, náčelníka správy doktrín, je tato vojenská publikace určena především pro nové vojáky procházející základním výcvikem u Výcvikové základny ve Vyškově, pro příslušníky aktivní zálohy a další studenty účastnící se kurzů ve Vojenské akademii Vyškov, případně pro studenty Univerzity obrany Brno. Část nákladu byla také rozeslána do všech armádních složek, útvarů a zařízení, avšak ne v počtech pro každého vojáka. „Předpokládali jsme, že jsou v ní věci, které stávající profesionálové dávno znají a umějí,“ vysvětluje pplk. Jiří Víteček, zástupce náčelníka oddělení tvorby vojenských předpisů a pomůcek správy doktrín. „Do útvarů jsme ji dodávali proto, aby byla k dispozici v knihovně či ve spisovně. Aby se do ní mohli zájemci podívat a osvěžit si, co třeba pozapomněli anebo čím si nejsou jisti.“

První náklad příručky o formátu A5 v brožované vazbě činil 5000 výtisků. Přesto je už rozebrán. Zájem o ni vydavatele překvapil. Zejména proto, že se o knihu hlásili profesionálové průřezově, ze všech kategorií příslušníků Armády České republiky.

V nedávné době proto správa doktrín ve spolupráci s Agenturou vojenských informací a služeb (AVIS) Praha přichystala dotisk prvního vydání brožury. „Bylo to ve stejné formě a zatím bez oprav, i když víme, že to není ideální,“ pokračuje Jiří Víteček. „To proto, abychom byli schopni dát publikaci vojákům, co nastoupili do základního kurzu v dubnu, a pak ještě dalším, kteří přijdou v červenci.“

Jak ale dál prozradil, autoři příručky během léta připraví její druhou verzi, která dozná změn jak v obsahu, tak i v knižní vazbě. „Samozřejmě opravíme chyby, které nám v prvním vydání utekly, a doplníme některé další věci především v návaznosti na nově zaváděnou výzbroj a na aktuální organizační struktury,“ dodává pplk. Víteček. „Objeví se tam také část vztahující se k drilům a k základním bojovým schopnostem. Nová příručka pak bude mít kroužkovou vazbu, která je proti původní, lepené, odolnější. Část nákladu, jenž má celkově činit 4500 kusů, bude vytištěna ve formátu A6, aby se příručka dala použít jako vložka do ‚Bloku příslušníka AČR‘.“

Obě aktualizované verze by měly být hotové do konce letošního září a budou se opět distribuovat podle zvláštního rozdělovníku dodaného vydavatelem, tedy správou doktrín. «

153. záchranný prapor Jindřichův Hradec

zve všechny milovníky krásné přírody a aktivního odpočinku z řad ozbrojených sil České republiky a jejich rodinné příslušníky na II. ročník dálkového turistického pochodu

Propozice pochodu a formulář přihlášky najdete na internetové stránce
http://153zpr.15zzb.cz

Kontakt: **Petr Pokovba**, telefon (973) 325 313,
fax (973) 325 350,
nebo **František Nasadil**,
telefon (973) 325 345

POZNAT, co nefunguje

Uskutečnil se první společný výcvik pěší roty 171. strážního praporu aktivní zálohy Plzeň a Policie České republiky

„V prostoru ‚KáPéeM' bylo vysazeno asi deset teroristů, kteří tudy budou projíždět. Naším úkolem je ostraha ‚KáPéeM'. Vnější perimetr – nadporučík Jurčšin plus šest. Vnitřní perimetr – podporučík Tamok plus tři. Provedete zastavení vozidla, kontrolu osob, zahlášení podezřelých a jejich předání policii...," zhruba tak vydal rozkaz svým podřízeným velitel čety aktivní zálohy nadporučík v záloze Ladislav Pohnán.

Text a foto: Jaroslav PAJER

Tím odstartoval jednu z epizod třídenního cvičení příslušníků pěší roty 171. strážního praporu aktivní zálohy při Krajském vojenském velitelství Plzeň, jež se konalo ve dnech 13. až 15. května v Jesenici na Rakovnicku. Nešlo však o obvyklý výcvik záložníků. Odehrával se za bedlivého pozorování a částečné součinnosti policistů ze Středočeského kraje. Velitel roty AZ major v záloze Michal Pecha totiž tentokrát naplánoval cvičení, které mělo za cíl učinit první krok v přípravě jeho lidí na asistenční podporu Policie ČR, k níž za nouzového stavu či stavu ohrožení republiky mohou být vojáci v aktivní záloze využiti.

UKÁZAT, CO MŮŽEME A UMÍME

„Je hromada věcí hlavně v krizovém řízení, kdy může být armáda, respektive aktivní záloha, podřízena Policii ČR," vysvětluje Michal Pecha. „Proto tu jsou ‚krizaři' ze Středočeského kraje, abychom jim jednak ukázali, že naše rota vůbec existuje, jednak je seznámili s tím, jaké máme poslání podle vojenských předpisů a řádů, ale hlavně jim předvedli, jaké jsou možnosti našeho užití a na jaké úrovni úkoly zvládáme. Oni totiž připravují krizový plán, jakýsi návod pro velitele zásahu, a proto by měli být obeznámeni s tím, jaké jednotky v oblasti jsou k dispozici, jak jsou materiálně vybaveny, jak jsou na tom personálně a co umějí. Dále sem přijeli policisté z přímého výkonu služby z Rakovníka, se kterými společně procvičujeme některé učební otázky a společnou taktiku."

Na vojáky a policisty čekaly tři hlavní úkoly. Nejprve si vyzkoušeli součinnost při patrole a následném přepadu domku, v němž se skrývala teroristická buňka, společný zátah v lese a likvidaci teroristického tábora a nakonec spolupráci obou složek v kontrolním bodě průchodu a kontrolním propouštěcím místě.

Na posledním stanovišti nejprve vojáci předvedli „svůj" postup při zastavení vozidla, jeho kontrole a zadržení podezřelých osob, pak se přidali k zasahujícím policistům. „Šlo o to, že záloha zajišťovala policisty při jejich práci, kdy kontrolovali vozidla a hledali nějaký materiál nebo osobu," popisuje velitel pěší roty. „Prováděli jsme buď vnější zabezpečení prostoru anebo přímou ochranu jednotlivých policistů při zajišťování nebezpečných osob."

SLADIT POVELY A POSTUPY

„Armáda, policie, ale i další složky integrovaného záchranného systému používají svoji povelovou techniku, mají svoje metody a postupy. Smyslem tohoto výcviku je ukázat, jaké postupy a metody používá AČR," říká major Jindřich Plescher, tiskový mluvčí KVV Plzeň. „Někdy se totiž vyskytují problémy. Třeba v povelové technice, kdy policie i my máme sice postupy stejné, ale velíme jinak. A jde o to, aby jak vojáci, tak policisté na určitý povel reagovali shodně."

O této nejednotnosti se už nějakou dobu ví. A právě společné výcviky je mají odhalit. Major v záloze Michal Pecha, který během své vojenské profesionální kariéry velel průzkumnému praporu, pak řídil skupinu speciální tělesné přípravy a taktiky na Vojenské akademii ve Vyškově a nakonec se podílel na výstavbě 6. polní nemocnice, má s podobnou přípravou zkušenosti. Už loni se podílel na organizaci součinnostního cvičení několika složek integrovaného záchranného systému. „Tehdy tady byla letecká záchranná služba, 6. polní nemocnice, speciální záchranáři a policie z Rakovnicka," vzpomíná. „Šlo o modelovou situaci teroristického útoku na základní školu v Jesenici, kde bylo asi pětatřicet ‚zraněných'. To jsme poprvé zjistili, že problém v součinnosti existuje."

Podle velitele roty AZ bylo květnové cvičení prvním krokem k tomu, aby jeho vojáci a policisté rozkryli, kde by mohly při společné akci nastat problémy. „Ukazujeme si, co umíme, a hlavně, co neumíme," uvádí. „Doufám, že se někdy dostaneme do druhé etapy, kdy všechno, co nám nefunguje, budeme už vědět a začneme to dávat do kupy tak, aby to fungovalo." V dalších obdobných cvičeních by rád začal odstraňovat nedostatky, aby se příprava záložníků v asistenci policii posunula natolik, že by mohli být přizváni ke skutečné součinnosti.

„V jednotce aktivní zálohy sloužím čtvrtým rokem," svěřuje se jeden z jeho podřízených, střelec četař Jiří Vlček. „Úkoly, které jsme nyní plnili, procvičujeme průběžně. Ale s policií to bylo prvně. Mohli jsme si z toho vzít i něco pro svou činnost. Například se mi zdá, že policisté mají lepší způsob zpacifikování pachatele. Používají k tomu různé hmaty a chvaty. Takže je to určitě pro nás nová zkušenost."

NOVÉ PŘÍRŮSTKY

v Ústřední odborné knihovně MO ČR

LEGENDA:
- Pokud je signatura (uvedena na prvním řádku záznamu) zakončena písmenem P, je kniha určena pouze k prezenčnímu studiu ve studovně.
- Pro zájemce o tyto materiály uvádíme kontakt, kde je možné je studovat nebo zapůjčit:
  Agentura vojenských informací a služeb (AVIS)
  Ústřední odborná knihovna MO ČR
  Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
  Tel.: 973 215 546, fax: 973 215 917

E 6512 P
NATO AFTER RIGA: A NEW DIRECTION.
NATO's Nations 2007/1.
(NATO po summitu v Rize: nový směr?)
Bonn, Mönch Publishing Group 2007. 173 s.

F 20 549
THE ETHICS OF WAR.
(Etika války. Problémy sdílené v různých tradicích.)
Hants, Ashgate 2006. 253 s.

F 20 550
CASSIDY, Robert M.
COUNTERINSURGENCY
AND THE GLOBAL WAR ON TERROR.
Military Culture and Irregular War.
(Protipovstalecký boj a globální válka proti terorismu.)
Westport, Connecticut,
Praeger Security International 2006. 211 s.

F 20 533
SCHULTZ JR., Richard H. – DEW, Andrea J.
INSURGENTS TERRORISTS AND MILITIAS.
The Warriors of Contemporary Combat.
(Povstalci, teroristé, milice a soudobý boj.)
New York, Columbia University Press 2006. 316 s.

F 20 534
ROTHSTEIN, Hy S.
AFGHANISTAN AND THE TROUBLED FUTURE
OF UNCONVENTIONAL WARFARE.
(Afghánistán: pohnutá budoucnost nekonvenčního boje.)
Annapolis, Maryland, Naval Institute Press 2006. 218 s.

E 6511 P
INFANTERIE DER ZUKUNFT.
Vom Basissystem zum Erweiterten System.
Wehrtechnischer Report 2007/1.
(Německý pěšák budoucnosti:
od základního k rozšířenému systému.)
Bonn, Report Verlag 2007. 78 s.

E 6513
MATHIEU, Raphael – INCORONATO, Eugénio
QUELLE POLITIQUE ENERGETIQUE
EXTERIEURE POUR L 'UNION EUROPEENNE.
Veiligheid en strategie securite et strategie.
(Energetická politika EU a význam diverzifikace zdrojů: ropa a plyn od Kaspického moře.)
Brussel, Defensiestudiecentrum 2007. 45 s.

F 20 554 P
ROČENKA 2006.
Praha, MO ČR – AVIS 2007. 239 s.

F 20 555
ROČENKA 2006.
Vojenský historický archiv, III. odbor VÚA Praha.
Praha, VÚA 2007. 191 s.

F 20 557
LAUBER, Milan – MOTÝL, Jiří – MATRTAJ, Peter
RUČNÍ ZBRANĚ AČR.
Praha, MO ČR – AVIS 2007. 94 s.

F 20 558
KOLMAŠ, Vojtěch – KOHOUTEK,
Jaroslav – VYMĚTAL, Jindřich
KATALOG AUTOMOBILNÍ A PÁSOVÉ TECHNIKY POUŽÍVANÉ V AČR.
Praha, MO ČR – AVIS 2007. 222 s.

F 20 559
INFORMAČNÍ VĚK, INFORMAČNÍ SPOLEČNOST A VOJENSTVÍ.
Praha, MO ČR – AVIS 2007. 141 s.

F 20 270
LÁŠEK, Radan
JEDNOTKA URČENÍ SOS.
Díl druhý.
Praha, Radan Lášek 2007. 278 s.

Br 1811
SPORTOVNÍ VÝSLEDKY ASC DUKLA 2006.
Praha, MO ČR – AVIS 2007. 32 s.

F 20 536
POVOLNÝ, Mojmír
ZÁPAS O LIDSKÁ PRÁVA.
Rada svobodného Československa a helsinský proces 1975 – 1989.
Brno, Stilus Press 2007. 382 s.

F 20 537 P
SCHULZE, Reinhard
DĚJINY ISLÁMSKÉHO SVĚTA VE 20. STOLETÍ.
Přel. z něm.
Brno, Atlantis 2007. 447 s.

F 20 539 P
PACNER, Karel
ATOMOVÍ VYZVĚDAČI.
Počátky vědecké špionáže a kontrašpionáže 1939 – 1949.
Praha, Albatros 2007. 413 s.

Znalost je moc

Text: Eva KRUPIČKOVÁ
Foto: CONIW

V polské Juratě se pod záštitou polského Hlavního střediska pro vojenské vědecké informace (Centralny Osrodek Naukowej Informacji Wojskowej – CONIW) uskutečnila ve dnech 23. – 25. května letošního roku mezinárodní konference „Vědecké a technické informace v resortech obrany – současný stav a perspektivy“. Resort obrany České republiky na ní zastupovala Agentura vojenských informací a služeb.

Hlavní projednávané otázky byly zaměřeny na zkvalitnění činnosti informačních středisek a knihoven, které vystupují jako zprostředkovatelé informací pro armádní odborníky a pomáhají uživateli v orientaci ve velkém množství odborných informací, o jejichž kvalitativním růstu dnes již nikdo nepochybuje. Chce-li armádní odborník pracovat efektivně a být orientován v oboru, potřebuje k tomu nutně odborné informace.

Nejstarší a zatím stále nejrozšířenější komunikační formou jsou tištěné dokumenty. Perspektiva však nepochybně patří elektronickým médiím. K tomu také směřovala přednáška o on-line dostupných fondech v oblasti vojenství. Ukázala, že významným a rychlým zdrojem jsou informace na internetu. Ty jsou však ve velké míře neúplné, neaktuální a často neověřitelné. Proto odborník rád využije jako hlavní či doplňující zdroj informací komerčních a profesionálně zpracovávaných fondů.

Naši polští kolegové mají v tomto ohledu dobře fungující síť informačních středisek a knihoven v jednotlivých složkách polské armády. Specifickým rysem je úzká vazba informační sítě na systém armádního vzdělávání. Během konference jsme získali informace o činnosti Hlavního střediska pro vojenské vědecké informace ve Varšavě, Ústřední vojenské knihovny ve Varšavě, Ústřední knihovny Akademie národní obrany ve Varšavě, Ústřední knihovny Vojenské technické akademie ve Varšavě, Ústřední knihovny Vysoké důstojnické školy pozemních vojsk ve Wrocławi a Ústřední knihovny Vysoké důstojnické školy letectva v Demblinu a většinu z uvedených zařízení jsme také navštívili. Na konferenci navazovala i návštěva Vojenské námořní akademie v Gdyni a jejího Střediska vědeckých a bibliografických informací a knihovny.

Referát o současné činnosti Agentury vojenských informací a služeb, která má významné těžiště ve vydavatelské a výstavnické činnosti, přednesl ředitel agentury Jiří Šuba. Jeho vystoupení, stejně jako informace o prvním festivalu armádních archivních filmů připravovaném na rok 2009, bylo přijato s velkým zájmem.

Jak již naznačil první mezinárodní seminář zástupců informačních institucí tří členských zemí NATO (Polska, Německa a České republiky) konaný ve Varšavě v loňském roce, trvalá a systematická výměna vědeckotechnických informací a spolupráce v oblasti vojenských odborných informací jsou přínosem pro resorty obrany. Zde je nutné podotknout, že periodika a publikace vydávané Agenturou vojenských informací a služeb jsou hodnoceny velmi kladně.

V budoucnu se předpokládá další rozšíření vzájemné spolupráce na pobaltské republiky – Estonsko, Lotyšsko a Litvu. Dalším významným počinem bude společná práce na vícejazyčném slovníku vojenské terminologie, do jehož zpracování se za Českou republiku zapojí Agentura vojenských informací a služeb.

Společné působení informací a vědy má nepochybně vliv na obsah, tempo a kvalitu rozvoje našeho života a odborně zpracovaná informace se stává strategickým činitelem, který podmiňuje nejen činnost v oblasti hospodářství, ekonomiky a řízení, ale rovněž v široce pojaté oblasti bezpečnosti. Pro ni také jistě platí tvrzení Francise Bacona, že „znalost je moc“. «

FourLog 2007

V období od 1. do 14. května proběhlo již tradiční mezinárodní vojenské cvičení FourLog 2007 za účasti studentů tří vojenských vysokých škol, a to Heeresversorgungsschule, Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem a Univerzity obrany Brno. Cvičení, které se skládalo ze tří částí, bylo zahájeno ve Vídni, poté se jeho účastníci přesunuli do Budapešti a nakonec plnili úkoly v Brně a jeho okolí.

Cvičící byli rozděleni do osmi týmů – syndikátů, jež byly složeny vždy ze studentů všech tří národností. Oficiálním komunikačním jazykem se pro ně stala angličtina. Cílem zaměstnání bylo především zvýšení interoperability a jazykových dovedností. V neposlední řadě umožnilo studentům Univerzity obrany a jejich zahraničním kolegům procvičení odborných znalostí z oblasti logistické podpory operací na podporu a udržení míru, neboť scénářem cvičení bylo použití Armády ČR v operacích tohoto typu.

Cvičení se konalo pod hlavičkou mezinárodního vzdělávacího a výcvikového programu se stejným názvem FourLog, ve kterém se školí studenti logistických specializací, a jeho průběh přispěl k prohloubení již několik let existující spolupráce mezi zúčastněnými vysokými školami.

Text a foto: por. Ing. Martin VLKOVSKÝ

Vojenští středoškoláci nejlepší v republice

Pro školy se v poslední době pořádá mnoho soutěží, kde mohou žáci dokázat, že právě oni jsou nejlepší. Ať už to jsou matematicko-fyzikální olympiády či sportovní klání. Je to vždy motivace k lepším výkonům. Jednou z takových soutěží pro týmovou práci je soutěž s celorepublikovou působností s přiléhavým názvem „EXPEDICE KARAKORAM".

Té se zúčastnila i dvě mužstva z Vojenské střední školy Ministerstva obrany z Moravské Třebové. A z 29 přihlášených středních škol se právě její žáci umístili na prvních dvou místech s rekordním počtem bodů. Soutěžící mužstvo A dosáhlo vynikajícího výsledku s 44 589 body. Družstvo B získalo 34 228 bodů.

Průběh soutěže byl následující. Po dobu tří hodin sbírá každá expedice (družstvo) body na překážkách nastoupáním výškových metrů a překonáváním originálních a velmi těžkých překážek ve výšce asi devět metrů nad zemí. Čím těžší překážka, tím více bodů. Krátce po ukončení soutěže daného dne se vyhlásí nejlepší expedice. Soutěžícím se předají vrcholové knížky. Po celkovém ukončení soutěže, která trvá několik dní a koná se na čtyřech místech v republice (Praha, Brno, Olomouc a Ostrava), se sečtou všechny body a je vyhlášen celorepublikový vítěz.

Vítězství v tak náročné soutěži a velké konkurenci je výraznou motivací k další práci a přivede nepochybně do horolezeckého kroužku školy vedeného Mgr. Ivanem Marečkem mnoho dalších zájemců.

Text a foto: Marcela ŘEHÁKOVÁ

Vyvrcholení studentské tvůrčí činnosti

Ve dnech 15. a 16. května uspořádaly Fakulta ekonomiky a managementu a Fakulta vojenských technologií Univerzity obrany v Brně vědecké konference studentů s mezinárodní účastí. Tyto konference představují každoroční vyvrcholení studentské tvůrčí činnosti na fakultách a tradičně jsou rozděleny do sekcí, ve kterých probíhá prezentace studentských prací formou soutěže. Těžištěm hodnocení je úroveň samotné práce, komise však berou v potaz i další kritéria, jako jsou úroveň verbálního projevu studenta, náročnost tématu a věcnost zpracování, ale i dodržení patnáctiminutového limitu na prezentaci.

Na FEM probíhala soutěž v sedmi sekcích a celkem zde bylo prezentováno 44 soutěžních prací od 47 studentů. Konference na FEM se zúčastnili také čtyři studenti Akademie ozbrojených sil generála Milana Rastislava Štefánika v Liptovském Mikuláši, tři studenti Národní univerzity obrany Miklóse Zrínyiho v Budapešti a jedna studentka College of Management v Budapešti.

Na FVT byly práce rozděleny do šesti sekcí a 57 autorů zde obhajovalo 42 soutěžní práce. Na FVT se soutěže zúčastnili tři studenti z Polska, tři z Maďarska, dva ze Slovenska a jeden z Nizozemska. Zahraniční účastníci soutěže obsadili několik prvních až třetích míst a zvláštní uznání získal nizozemský student Sub-Lieutnant Rick Krosenbrink s tématem práce „Europe's Anti-Terrorism Protective Construction Strategy".

Text a foto: npor. Alois BRÁZDA

Útvar speciálních operací Vojenské policie vyhlašuje výběrové řízení

Kdy: 27. – 31. srpna 2007

Na pozici:
Starší inspektor zásahové skupiny
Starší inspektor pyrotechnické skupiny
Starší inspektor skupiny speciálních systémů

Kvalifikační požadavky:
- 3 roky služby u ozbrojených sil nebo sborů České republiky
- Zdravotní kvalifikace „A"
- Předpoklady k získání BP „T"
- Středoškolské vzdělání s maturitou
- Trestní bezúhonnost
- Vynikající fyzická kondice
- Uchazeč na funkci st. inspektor pyrotechnické sk. platný pyrotechnický průkaz min. skupiny B

Strukturované životopisy zasílejte nejpozději do 3. 8. 2007 na adresu:
VÚ 8895, Vaníčkova 128/1, 160 02 Praha 6
Telefon: 973 202 142
E-mail: ruzickasog@seznam.cz

Více informací na **www.sog.army.cz** (od 1. července 2007)

Novinky z IDETu

IDET 2007

Mezinárodní výstava obranné techniky IDET 2007 se v letošním roce stala ve středoevropském regionu největší akcí svého druhu.

Text: Michal ZDOBINSKÝ
Foto: Jan KOUBA a autor

Přibližně 300 vystavovatelů z 26 zemí světa a asi 27 000 návštěvníků, mezi kterými nechyběly ani delegace nebo zástupci z 24 zemí. Tak lze stručně charakterizovat letošní výstavu, která se konala od 2. do 4. května a kde byla k vidění i řada novinek. Podobně jako v minulosti se největším a nejvýznamnějším vystavovatelem stal resort Ministerstva obrany ČR, v jehož expozici toho bylo k vidění opravdu hodně.

PRVNÍ SÉRIOVÝ PANDUR

Veřejnosti se poprvé oficiálně představil například dělostřelecký radiolokátor Arthur, přenosný raketový protiletadlový komplet RBS-70 včetně trenažéru, nový automobil Tatra EOD pro pyrotechnický tým (bližší informace viz A report číslo 11), převozné chemické a radiační laboratoře, nedávno zavedená technika Vojenské policie či nové prvky výstroje.

Největší pozornost ale zřejmě budil obrněný transportér Pandur II 8 × 8, který již odpovídal sériovému provedení kolového bojového vozidla pěchoty. Kromě nového výklopného vlnolamu ovládaného z vnitřku vozidla a odlišně řešeného poklopu řidiče s integrovaným přístrojem nočního vidění CDND-1 a s nouzovým průlezem ve stropě, se hlavní a z vnějšího pohledu nejvíc viditelná změna týká bezosádkové dálkově ovládané věže RCWS 30. Kontejner se zdvojeným odpalovacím zařízením protitankových řízených střel Spike-LR nyní nemá umístěné řízené střely vedle sebe, nýbrž nad sebou, takže při čelním pohledu má uzavřený kontejner obdobnou siluetu jako zásobník pro kanonovou munici umístěný na druhé straně věže. Oproti původní věži je rovněž nově tvarově řešeno kulové otočné pouzdro zaměřovače střelce obsahující denní barevnou TV kameru, noční systém FLIR a laserový dálkoměr.

Nejvýznamnější změnu však představuje integrace druhého identického otočného stabilizovaného senzorového pouzdra pro velitele. Ten již není závislý na zobrazení ze zaměřovače střelce předávaného na jeho barevný displej. Pouzdro se nachází vedle zásobníku pro kanonovou munici a díky mírnému výškovému převýšení nad nejvyšší částí věže má velitel nerušený 360° výhled a může samostatně pozorovat okolí nebo vyhledávat cíle. V případě potřeby může velitel také převzít ovládání věže nebo předávat zjištěné cíle střelci ke zničení. Vedle zaměřovače střelce bude na vyvýšeném držáku umístěna další senzorová hlavice (na snímku ještě není), která obsahuje meteorologický senzor dodávající informace do systému řízení palby a indikátor ozáření laserovým paprskem.

Firma Steyr podle svých informací nyní dokončuje finální testy dvou vozidel a v červnu by měly začít zkoušky i v České republice. Podle smlouvy by zmíněný výrobce měl do konce letošního roku předat české armádě prvních 17 strojů Pandur II 8 × 8 právě ve verzi kolového bojového vozidla pěchoty s výše zmíněným věžovým kompletem. Do roku 2012 by česká armáda měla obdržet celkem 199 vozidel v 18 různých verzích, z nichž 63 bude vybaveno věží RCWS 30 a dalších 93 vozidel „malou věží" s 12,7mm kulometem.

NOVÁ ŘADA VOZIDEL TATRA

Brněnské výstaviště využila kopřivnická automobilka pro prezentaci nové ucelené řady čistě vojenských vozidel Tatra 815-7.

Na základě českých požadavků upravená věž RCWS 30 s dobře patrnou druhou zaměřovací jednotkou pro velitele

Posila pro Vojenskou policii – motocykl BMW R 1150 RT s motorem o objemu 1130 cm³, s výkonem 70 kW a maximální rychlostí přes 200 km/h

Na první pohled je charakterizuje nově řešená nízká kabina, která jednak umožňuje vozidlo přepravovat letouny C-130 Hercules, jednak je od samého počátku konstruována tak, aby ji bylo možné vyrobit pancéřovanou nebo ji opatřit sadou přídavného pancéřování. Konstrukce typové řady T-815-7 umožňuje u provedení 8 × 8 a 10 × 10 vyvěsit jednu libovolnou polonápravu (v případě 6 × 6 pouze jednu ze zadních náprav), a tedy i nouzové dojetí s jedním zcela zničeným kolem. Doposud používaná listová péra nebo torzní tyče jsou u nové řady vozidel nahrazeny systémem pneumatického pérování (vzduchové vaky), který umožňuje měnit světlou výšku vozidla.

Řada 815-7 je koncipována pro použití několika typů pohonných jednotek. Vedle tradičního vzduchem chlazeného motoru Tatra T3-928 bez elektronicky řízeného vstřikování paliva to mohou být vodou chlazené motory Cummins nebo Caterpillar, které lze kombinovat s automatickými převodovkami Allison nebo Twin Disc. Tak například nejmenší vozidlo nové řady – dvounápravová T-815-7BOR42 má vlastní hmotnost 7200 kg, uveze až 7800 kg užitečného zatížení a pohání ji motor Cummins o výkonu 202 kW. Čtyřnápravový typ T-815-7MOR89 uveze 24 000 kg a pohání jej motor od stejného výrobce, avšak s výkonem 306 kW.

Nová řada by měla přispět k dalšímu posílení prodeje vojenských vozidel, která v roce 2006 tvořila 30 % objemu z celkem 1607 prodaných automobilů. V letošním roce se Tatře za první čtvrtletí podařilo prodat již 423 vozidla a do konce roku by to podle odhadů mohlo být až 2300 kusů. Tatrovácké podvozky se nyní zkoušejí v armádě USA a další série testů by v polovině tohoto roku měla kromě jiného začít i ve Velké Británii.

NENÁPADNÉ, ALE NEZANEDBATELNÉ

Některé novinky nejsou tak dobře viditelné jako obrněný transportér nebo nové terénní nákladní automobily, což však neznamená, že by byl jejich význam druhořadý. Česká firma specializující se na pancéřování automobilů SVOS Přelouč poprvé předvedla další modifikaci vozidla Land Rover Defender 110 Tdi. Na rozdíl od pancéřovaného typu pro vojenské policisty a některé armádní složky je nová verze Armoured 3 určena pro příslušníky speciálních jednotek. Ti v závěru loňského roku převzali přibližně dvě desítky objednaných kusů.

Tatra T-815-7 8 × 8

Nové vozidlo využívá zesílený podvozek (Heavy Duty), který má na spodku protistřepinovou ochranu. Další pancéřování odděluje motorový prostor od kabiny, chráněny jsou dveře a sklopné čelní okno má neprůstřelná skla. Ve střešním ochranném trubkovém rámu je nad nákladovým prostorem plně otočné střeliště s kuličkovou dráhou umožňující

Land Rover Defender Armoured 3 pro speciální jednotky

Tatra T-815-7 4 × 4

lafetaci buď 12,7mm kulometu DŠK nebo 30mm granátometu AGS-17. Další zbraň – kulomet ráže 7,62 mm – je možné instalovat před přední sedadlo vedle řidiče. V kabině jsou čtyři sedačky se čtyřbodovými bezpečnostními pásy, vzadu jsou další dvě sedadla pro pozorovatele, která jsou otočná o 90 °. Vozidlo má řadu prvků speciálního vybavení. Jedná se například o elektrický naviják na předním nárazníku, nosiče čtyř 20l kanistrů, řezačku drátů nebo výklopný zádový nákladový box s nosností 250 kg. Land Rover Defender Armoured 3 pohání přeplňovaný motor o objemu 2495 cm³ a o výkonu 83 kW, který tomuto pět metrů dlouhému a až čtyři tuny těžkému vozidlu umožní dosáhnout rychlost 130 km/h.

Firma DICOM předvedla osobní rádiovou stanici PR20, která nyní prochází zkouškami v české armádě. Toto miniaturní zařízení je určené především pro spojení jednotlivých příslušníků malých jednotek (do 30 osob) operujících i v oblastech problematických z hlediska spojení, jakými jsou vnitřky budov nebo členitá městská zástavba s množstvím rohů staveb. Ve volném prostředí má dosah do 1000 m a v budovách do tří pater. Radiostanice PR20 má mít velmi dobrou odolnost vůči úzkopásmovému rušení, včetně zdrojového modulu má hmotnost 450 g, rozměry 140 × 76 × 27 mm, pracuje při teplotách od – 30 °C do + 60 °C a je do 1 m vodotěsná.

Společnost SPEEL vystavovala letecký havarijní zapisovač nové generace CARE. Tato „černá skříňka“ má velmi malé rozměry (150 × 102 × 100 mm) a hmotnost 3,5 kg, což umožňuje její bezproblémovou zástavbu do starších typů letecké techniky, nebo naopak do prostředků nejnovější generace včetně dnes velmi rychle se rozvíjející kategorie bezpilotních letounů.

NOVINKY ZE ZAHRANIČÍ

Na letošní výstavě bylo možné si na vlastní oči prohlédnout dvě rozdílné koncepce vozidlových minometů. Finská firma Patria představila bezosádkový věžový komplet Nemo, což je „mladší a jednohlavňový bratr“ známého dvouhlavňového typu AMOS. Izraelský výrobce Soltam naopak předvedl ústím nabíjený typ Cardom, který dnes odebírá americká armáda. Účast obou známých výrobců pochopitelně souvisela s projektem české armády, která plánuje část obrněných

Návrh pancéřované kabiny připravovaného středního terénního nákladního automobilu o celkové hmotnosti 1210 kg

Výnosné pracoviště operátora radiolokátoru Artur

vozidel Pandur II 8 × 8 vybavit minometem ráže 120 mm. Proto se k porovnání obou typů ještě vrátíme samostatným materiálem.

Společnost Sagem Défense Sécurité předvedla koncept 5,56mm útočné pušky FAMAS, upravené pro program francouzského vojáka 21. století Felin. Vlastní zbraň má novou přední rukojeť, do které jsou integrovány ovládací prvky viditelné i v noci. Když voják drží zbraň, může vedle ovládání osobní rádiové stanice volit příslušné režimy nové zaměřovací jednotky. Konkrétně může přepnout na režim nepřímého pozorování ze skrytu, kdy zbraň vysune například za roh budovy a obraz ze zaměřovače sleduje na miniaturní zobrazovací jednotce připevněné na přilbě před okem. Kromě toho lze volit denní nebo noční zaměřovač, šířku zorného pole a také přijímat snímky nebo videozobrazení z jiného zdroje.

Rozsáhlou expozicí se prezentoval italský výrobce IVECO. Kromě známého obrněného vozidla LMV 4 × 4 například také představil lehké víceúčelové terénní vozidlo M30EI8WM 4 × 4. Vozidlo je 4,75 m dlouhé, má rozvor 2,77 m, prázdné má hmotnost 2 t a uveze tunu užitečného zatížení. Díky výkonnému motoru (130 kW) dosahuje maximální rychlost až 130 km/h.

Koncept francouzské útočné pušky FAMAS upravené pro program vojáka 21. století Felin

Palubní havarijní zapisovač nové generace CARE s minimálními rozměry

Zkoušená osobní rádiová stanice PR20

Lehké víceúčelové terénní vozidlo IVECO M30EI8WM

Ve stánku tradičního výrobce stavební a speciální techniky JCB byl k vidění víceúčelový stavební stroj (rýpadlo-nakladač) HMEE (High Mobility Engineer Excavator). Stroj je ve své kategorii unikátní svou pohyblivostí, protože při přepravě po vlastní ose může dosáhnout rychlost až 85 km/h! Proto tento stroj využívá převodové ústrojí z nákladních automobilů, má kvalitní systém odpružení a k dispozici je dokonce i systém ABS. Vozidlo je také zkonstruované tak, aby jej bylo možné dopravovat uvnitř letounů C-130 Hercules. Výrobce na tento typ získal v roce 2005 významný kontrakt od americké armády. Ta si za 175 milionů dolarů objednala na 1000 kusů, které budou dodány v letech 2007 až 2012. Stroj je v přepravní konfiguraci 9,2 m dlouhý, 2,44 m široký, 3,85 m vysoký a má hmotnost 11,92 t. Pohání jej motor o výkonu 149 kW, který je spojený se šestistupňovou převodovkou, jež umožňuje ruční nebo plně automatické řazení. Přední nakládací zařízení má lopatu o objemu 1 m³, výklopná výška je 2,83 m a zvedací síla dosahuje 2,3 t. Zadní rýpadlo má záběr až do téměř čtyřmetrové hloubky a zvedací sílu 1,3 t.

Brigádní generál Robert Crear

Rychlý víceúčelový speciální stroj HMEE je na silnici schopen dosáhnout rychlost až 85 km/h.

PESTRÝ DOPROVODNÝ PROGRAM

Zajímavou a do určité míry netradiční událost představovala přítomnost brigádního generála U. S. Army Roberta Creara, který na pozvání pořadatelů IDETu vedl seminář na téma řízení armády či hasičského záchranného sboru a také krizové řízení před, při a po povodních včetně součinnosti zmíněných složek. Generál Crear je v tomto ohledu skutečně povolaná osoba. Podle údajů pořadatelů převzal v roce 2004 velení nad divizí Mississippi Valley ve Vicksburgu a zároveň zastává funkci velitele účelových jednotek „Naděje“ (Task Force Hope), které v rámci národního plánu pomáhají odstraňovat následky hurikánu Katrina. Mají na 3800 osob a jejich nasazení patří k největším operacím při likvidaci následků přírodních katastrof v dějinách amerického ženijního vojska. Jako velitel divize Mississippi Valley, jejíž spádová oblast se rozprostírá od Kanady až po Mexický záliv a pokrývá plochu 370 000 čtverečných mil, je Robert Crear mimochodem odpovědný za program stavebních prací s rozpočtem ve výši 5,3 miliardy dolarů!

ZNÁTE SVÉ velitele, náčelníky a nadřízené?

V průzkumu, který před časem prováděla redakce, si řada čtenářů posteskla nad tím, že vojáci málo znají své velitele, nadřízené či nejvyšší funkcionáře armády a resortu. Nedostávají se jim prý detailnější informace o nich a jejich životě. A tak jsme se rozhodli pravidelně přinášet rubriku, v níž bude vaším úkolem na základě indicií, které vám prozradíme, uhodnout, o kterou z předních osobností Armády České republiky a resortu Ministerstva obrany se jedná. V následujících vydáních A reportu pak pro vás připravíme společně se správnou odpovědí a vyhodnocením soutěže i podrobný portrét uvedené osobnosti.

OSOBNOST ČÍSLA

Tentokrát se jedná o člověka v hodnosti generálmajora, který měří 191 centimetrů. Je tedy nejvyšším generálem naší současné armády. Narodil se v roce 1955 v Kladně. Vystudoval Vysokou vojenskou leteckou školu v Košicích, obor velitelsko-štábní letecký. Až do roku 2003 pracoval v nejrůznějších funkcích vzdušných sil. Naposledy byl náčelníkem štábu vzdušných sil AČR. V roce 2003 byl jmenován do první generálské hodnosti. V současné době působí v jedné z nejvyšších funkcí Velitelství sil podpory a výcviku. Patří také k nejlepším sportovcům, a to nejen mezi vrcholovým managementem naší armády. Velmi dobře hraje fotbal, tenis, stolní tenis a nohejbal.

Pokud znáte správnou odpověď na naši otázku, o kterou vojenskou osobnost se jedná, neváhejte a pište.
Odpovědi můžete zasílat buďto
e-mailem na adresu: areport@centrum.cz,
faxem na číslo: 215 933
anebo písemně na adresu redakce: A report
Rooseveltova 23
161 05 Praha 6

U každé odpovědi uveďte „Osobnost čísla, k rukám Vladimíra Marka" a svou adresu. Správné odpovědi budou slosovány a tři vybraní výherci obdrží věcné a knižní ceny.

Uzávěrka tohoto kola soutěže je 22. 6. 2007 (rozhodující je datum doručení odpovědi do redakce).

V PADESÁTI JSEM POPRVÉ UBĚHL MARATON!

V polovině května se konal již 13. ročník „PIM" (Prague International Marathon), kterého jsem se zúčastnil, a nyní bych se rád podělil se čtenáři A reportu o pocity a dojmy z tohoto velkolepého maratonského běhu. Jmenuji se Karel Rabinský, jsem občanským zaměstnancem VZ 4218 Hranice. Letos v únoru mi bylo 50 let. Od svých 19 do 40 let jsem byl vojákem z povolání.

Jedině díky službě v armádě, kdy jsem miloval zejména zrychlené přesuny, překážkovou dráhu, víceboje, přespolní běhy (dosáhl jsem mnoha výborných umístění) a střelbu z pistole, jsem si i v současném věku zachoval chuť ke sportu. Ta se mi mnohonásobně zvýšila po onemocnění, které mne potkalo v roce 1996 – štíplo mne infikované klíště a prodělal jsem meningoencefalitidu klíšťovou. Díky doktorům z hranické nemocnice, mé fyzické kondici a v neposlední řadě i rodině (kdy po psychické stránce mě nejvíce podporovala manželka Ivana a dcery Barbora a Dorota) jsem po několika letech intenzivní péče a díky své pevné vůli docílil toho, že opět běhám.

Protože pravidelně čtu A report a sleduji internet, zaujala mě informace o maratonském běhu v Praze. Proto jsem už od března začal uvažovat o tom, že bych tento maraton běžel. Dříve, ve svých 25 letech, jsem se již pokusil takovou vzdálenost uběhnout, ale asi na 39. kilometru jsem pocítil strašnou bolest v nártu – posléze bylo lékařským vyšetřením zjištěno, že jsem si během a hlavně špatnou obuví způsobil rozdrcení článku nártu nohy.

Základem zdárného překonání větších vzdáleností je totiž vynikající obuv, a proto jsem nyní investoval více peněz a koupil si odpovídající boty na maraton. Tím jsem se také definitivně rozhodl, že do Prahy pojedu. Zintenzivnil jsem tréninky a podle výsledků běhů na 10, 15 a 25 km jsem si stanovil limit pro doběhnutí – 4:30:00 hodin.

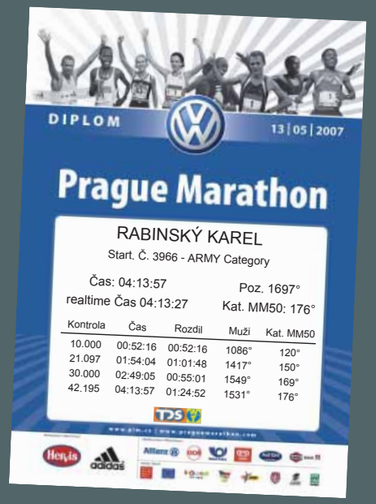
Dne 13. 5. jsem již v 8.30 stál na Staroměstském náměstí v Praze a těšil se na start. Bylo to nádherné nadšení, euforie, ale nebyl to sen. Jen jsem si říkal: „Musíš vydržet a nepřepálit začátek!"

Běžel jsem svým tempem. Až na 41. km nastala krize – křeč ve stehně pravé nohy. Ale opět díky pevné vůli jsem nohu „oživil" a do cíle s velkou radostí doběhl! A doběhl jsem v čase 4:13:57 hodin, čímž jsem překonal i předem stanovený limit!

Mám teď obrovskou radost a chci tímto poděkovat všem, kdo mi pomáhali a mysleli na mě, ale zároveň si nechci tyto bohaté zkušenosti nechat pro sebe – chtěl bych být přínosem pro dnešní AČR a předávat zkušenosti ze sportu a zejména z vytrvalostního běhu ostatním. Prosím vás, bude-li to jen trochu možné, uveřejněte tento text (i upravený) v nejbližším možném čísle A reportu. Jako přílohu zasílám diplom.

Uctivě děkuji a jsem s pozdravem „Sportu zdar!"

Ing. Karel RABINSKÝ,
tel. 739 246 012,
973 425 517

Klub vojenské historie Deštné při Slezském muzeu v Opavě

vás zve na

VÝSTAVU VOJENSKÉ TECHNIKY

Expozice bude pořádána od 30. června do 15. července 2007
v Mladecku u Opavy (na souřadnicích GPS: 49°53'34,23''N, 17°42'27,46''E).

K vidění bude těžká pásová technika, obrněné transportéry, vojenské nákladní a osobní automobily a motocykly.

V sobotu 30. června zhruba v 16 hodin proběhne ukázka boje na demarkační linii.

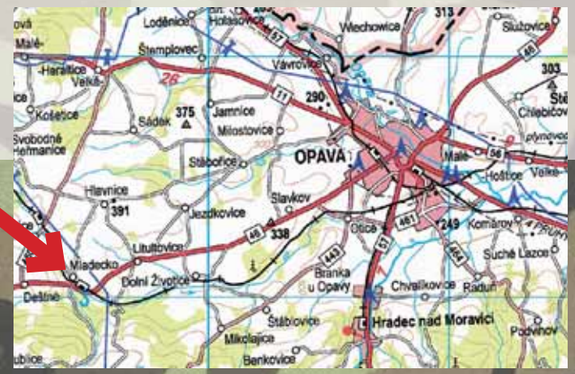
Na polygonu budou každý den od 10 hodin probíhat dynamické ukázky techniky a další doprovodné akce.

Vstupné 30. června:
dospělí 80 Kč, děti 50 Kč
Ostatní dny:
dospělí 50 Kč, děti 30 Kč

Informace lze získat také na:
www.kvh-destne.opavsko.com,
resp. **oblibene.biz/kvh-destne**,
kontakt e-mail:
kvh.destne@seznam.cz

Svět v hledáčku fotoaparátu

Podpraporčík Daniel Hlaváč je vášnivým fotografem, který má za sebou řadu úspěšných výstav a soutěží

Mezi vojáky ho poznáte snadno. Podpraporčík Daniel Hlaváč svůj fotoaparát z ruky téměř neodkládá. Neustále sleduje, co se v jeho blízkosti děje zajímavého a co by stálo za snímek. U 43. mechanizovaného výsadkového praporu je díky svému koníčku dobře známý, ale jeho věhlas už dávno přesáhl daleko za bránu chrudimských kasáren.

Text: Jan ZEMAN
Foto: Jiří HOKŮV a pprap. Daniel HLAVÁČ

Vojenská tematika spojuje tři čtvrtiny všech jeho fotografií. „Je to dobré téma na reportáže," uznává pprap. Daniel Hlaváč, který se profesionálním vojákem stal v roce 1999 a během své služby se už třikrát účastnil zahraniční mise.

„Vojenskou základní službu jsem absolvoval v Chrudimi v letech 1993 – 1994 a toto povolání mě vždycky lákalo," vypráví fotograf. Tenkrát ale neprošel vstupními kritérii, tak šest let pracoval v továrně. „Chtěl jsem jet do mise, a proto jsem se přihlásil znovu. Vyšlo to. Dodnes svého rozhodnutí nelituji. Služba v armádě je pro mě přesně to pravé," pochvaluje si podpraporčík Hlaváč, který v současnosti zastává u chrudimského 43. výsadkového mechanizovaného praporu funkci zástupce velitele čety.

Jak už to bývá, cestu k fotografování neměl ani Daniel Hlaváč úplně rovnou a ušlapanou. Rodáka z České Třebové osud před pěti lety zavál do malé vesnice, vzdálené asi deset kilometrů od Svitav, kde bydlí v malém domku s manželkou, dcerou a psem. Svému koníčku se začal intenzivněji věnovat až v roce 2003. „Fotografoval jsem už během mise v Bosně v roce 2000, ale to bylo spíš takové plácání. O dva roky později jsem odjel do Kosova, to jsem si už pořídil zrcadlovku a ze starých výtisků časopisu Photo Life se učil technickým základům," vzpomíná Hlaváč.

Další odborné znalosti dodnes sbírá ve svitavském a lanškrounském fotoklubu. „Jsem členem klubu ve Svitavách, ale do Lanškrouna se pravidelně jezdím radit. Berou mě tam jako kamaráda, který tu a tam potřebuje poradit. Jsou tam velmi zkušení fotografové, kteří se zaměřují na reportážní fotografii a mají proni skvělé cítění," nedá na své kolegy dopustit.

Dalším impulzem pro jeho fotografování byla příprava publikace o Svitavách k 750. výročí založení města. Autory měl na starost známý fotograf Miroslav Hucek, jenž práci na této knize pojal jako workshop. „Každý z nás obdržel dvě témata, která jsme měli nafotit. Já jsem dostal za úkol obchodní domy a městskou periferii. Jednou za měsíc jsme se sešli, Hucek se podíval na naše fotografie a radil, které snímky jsou dobré či špatné a hlavně proč. Tento půlroční workshop byl pro mě hodně poučný," tvrdí Daniel Hlaváč.

Zkušenosti zúročil ve třetí mírové misi, ze které se vrátil v lednu 2006. Výsledkem šesti měsíců strávených v Kosovu byl soubor fotografií s názvem „Mise KFOR, červenec 2005 – leden 2006". Lidé ho mohli vidět například v březnu tohoto roku ve výstavní síni svitavského Bílého domu. Právě pět z těchto fotografií podpraporčík Hlaváč loni přihlásil do národní výstavy amatérské fotografie a ve své kategorii nad 21 let zvítězil. Svitavská výstava byla už třetí v pořadí v jeho kariéře. Předtím vystavoval svá díla v rámci národní soutěže amatérské fotografie a jednou se účastnil společné výstavy s lanškrounským fotoklubem.

I když dnes Hlaváčovy snímky zachycují nejčastěji vojenské prostředí, původně chtěl být krajinář. „Moc mi to ale nešlo. Když jsem později svoje fotografie ukazoval odborníkům, tak mi říkali, že mám dobré sociální cítění, a proto jsem se začal zaměřovat na reportáž," dodává. V armádě si rychle vybudoval respekt, i když se ve svých začátcích nevyhnul uštěpačným poznámkám svých kolegů typu: „Hele, japonský zájezd." Po čase si na jeho zálibu všichni zvykli a své udělaly i úspěšné výstavy a soutěže.

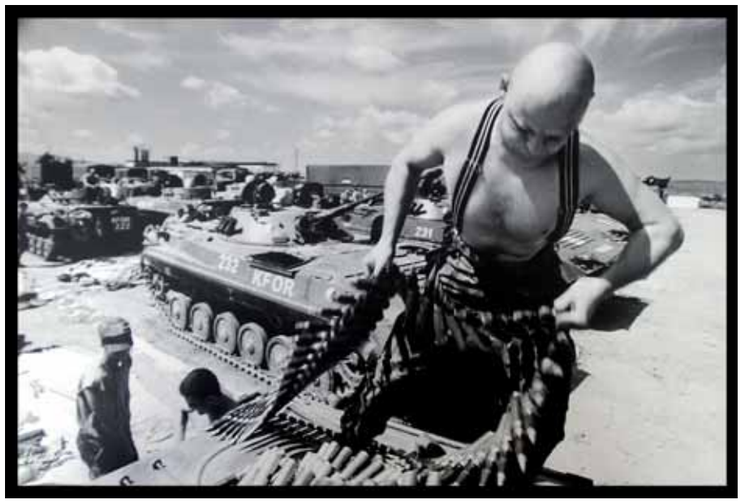
Po celou dobu, co se Daniel Hlaváč věnuje svému koníčku, je věrný černobílým fotografiím. „Na digitálním fotoaparátu mi vadí, že má malý čip a neustále musíte přepočítávat ohniskovou vzdálenost. Černobílý film je pro reportážní fotografii vhodnější," vysvětluje. Vyzkoušel si už také moderní digitální přístroje, ale zatím si je nechce koupit i kvůli jejich ještě poměrně vysoké ceně.

„Začínal jsem fotit s aparátem Canon EOS 30, ale ten se mi už třikrát rozbil. Zanedlouho odjíždím do mise v Afghánistánu, takže jsem si před pěti dny koupil něco pořádného. Je to Nikon FM-2, což je legenda mezi fotoaparáty především pro svoji spolehlivost," přiblížil nám svoji techniku podpraporčík Daniel Hlaváč. Do Afghánistánu, kde bude velet 4. skupině na odřadu ochrany, odjíždí ještě s dalším vybavením. Kromě fotoaparátu Nikon FM-2 bude používat přístroje Yashica D a Pentacon Six.

„K Nikonu mám tři objektivy s ohniskovou vzdáleností 24 mm, 35 mm a portrétový 85 mm, ke Canonu mám objektiv 50 mm a k Pentaconu Six širokoúhlý objektiv 50 mm a portrétový 120 mm," hovoří se zaujetím. Na tříměsíční misi si ještě přibalil asi 150 kinofilmů, 20 svitkových filmů na střední formát negativu a veze si s sebou i pět barevných filmů, včetně jednoho inverzního, pro formát šest krát šest centimetrů.

V Afghánistánu by chtěl fotit nejen činnost českých vojáků na základně, ale i mimo ni. „Budu se snažit zachytit jejich kontakt s místním obyvatelstvem, pokud to bude alespoň trochu možné. Někdo mi totiž říkal, že se Afghánci velmi neradi fotografují. Uvidíme, jak to dopadne," plánoval si podpraporčík Hlaváč několik dní před odjezdem. V českém kontingentu nebude jediným fotografem, neboť podobnou zálibu má i kaplan jednotky nadporučík Miroslav Jordánek. Daniel Hlaváč jej rozhodně nebere jako konkurenta, ale navzájem si radí a pomáhají. Mají dokonce společné plány, jak po návratu z mise uspořádají výstavu svých snímků.

Podpraporčík Daniel Hlaváč má s armádou uzavřený kontrakt zatím do roku 2011, ale i v budoucnu se chce věnovat fotografování vojenské tematiky. „Miroslav Hucek nám ve fotoklubu říkal, najděte si téma a tomu se věnujte. Dobré reportážní fotografie dělají lidé, kteří na určitém místě působí delší dobu," dodává a jako příklad uvádí fotografa Jana Šibíka, který během svého ročního pobytu na Ukrajině nafotil skvělou reportáž. «

Sportovní výstroj: nová a moderní

Text: plk. gšt. Jaroslav LINHART
Foto: Jaroslav PAJER

Ve zdravém těle zdravý duch! K naplnění tohoto hesla napomáhá i výstrojní služba, která se snaží zabezpečit maximální komfort sportovního odívání příslušníkům Armády České republiky.

Jedná se o skupinu výstroje určenou pro organizovanou služební tělovýchovu a aktivní využití osobního volna. Z toho vyplývá, že při zavádění jejích součástek se hledí nejen na funkčnost, ale i na efektnost a vzhled. Důraz na vzhled souvisí se snahou důstojně reprezentovat resort obrany při meziresortních i mezinárodních soutěžích často konaných v civilním prostředí. Z povahy zaměření těchto součástek také plyne, že nejsou určeny pro rodinné příslušníky vojáků či vojákyň ani pro další civilní veřejnost.

Sportovní výstroj prošla od roku 1990 čtyřmi generacemi obměn. My se nyní zaměříme především na poslední modelovou řadu sportovních oděvů 2006 a sportovní obuvi 2005. Číslice v názvech součástek značí rok jejich vývoje anebo zavedení do užívání v armádě. To znamená, že již jeden rok mají vojenští profesionálové k dispozici zcela novou, moderní sportovní výstroj.

Tento sortiment je k dostání ve střediscích naturálního odívání a jsou jím postupně vybavováni všichni vojáci z povolání. U nově přijímaných profesionálů je dodržována zásada ekonomičnosti. Proto je jim přednostně vydávána typově starší sportovní výstroj a až po vyčerpání jednotlivých druhů nebo velikostí jim jsou vydávány součástky nejnovější generace. Ostatní příslušníci resortu si sportovní součástky doplňují obvyklým nákupem za výstrojní body.

Tyto výstrojní součástky jsou rozlišeny podle nároku na výdej, a to zařazením buď do základní výbavy, na kterou má nárok každý voják z povolání, anebo mezi výběrové součástky. Výběrové součástky jsou nyní přednostně určené pro příslušníky tělovýchovné služby, kteří budou těmito součástkami postupně vybavováni. V návaznosti na rozsah přidělených finančních prostředků však v dalším období budou těmito součástkami vystrojováni i ostatní příslušníci armády.

Sportovní výstroj 2006 se pro muže a ženy liší pouze u „trenýrek sportovních 2006“, respektive „trenýrek sportovních 2006 pro ženy“, jež mají odlišný střih. Ostatní součástky jsou společné pro obě pohlaví.

V současné době se vývoj dalších součástí sportovní výstroje neplánuje. Nárok na jednotlivé druhy sportovních součástek a obuvi upravuje předpis Vševojsk-16-11 „Výstrojní předpis“. «

A fakta

Základní výbava sportovní výstroje:
Bunda tepláková 2006, materiál: polyester
Kalhoty teplákové 2006, materiál: polyester
Kalhoty teplákové krátké 2006, materiál: polyester
Tričko sportovní 2006, materiál: bavlna
Ponožky sportovní 2006, materiál: úplet, směs 70 % bavlna, 25 % polyamid, 5 % elastan
Obuv sportovní 2005, materiál: syntetická textilie, koženka, úpletová textilie, pryžová podešev

Výběrové součástky sportovní výstroje:
Bunda sportovní 2006, materiál: polyester
Kalhoty sportovní 2006, materiál: polyester
Bunda sportovní 2006 nepromokavá, materiál: nylon, podšívka z polyesteru
Polokošile sportovní 2006, materiál: bavlna
Čepice sportovní 2006 se štítkem, materiál: bavlna
Čepice sportovní 2006 zimní, materiál: polyester
Nátělník sportovní TERMO 2006 bez rukávů, materiál: polyester
Nátělník sportovní TERMO 2006 zimní, materiál: 50 % bavlna, 50 % polyester
Trenýrky sportovní 2006, materiál: polyester
Trenýrky sportovní 2006 pro ženy, materiál: polyester
Tričko sportovní 2006 duo, materiál: bavlna
Tričko sportovní 2006 dres, materiál: polyester
Tlumok sportovní malý 2006, materiál: polyester
Rukavice sportovní 2006, materiál: polyester
Obuv sportovní 2005 sálová kožená, materiál: přírodní useň, syntetická useň, podšívka z laminované textilie, monolitní třísložková protiskluzová podešev
Obuv sportovní 2005 sálová textilní, materiál: syntetická textilie, podšívka z laminované textilie, monolitní dvousložková podešev s oděruvzdornou nášlapnou částí („nepíšící“ pryž)

PŘESUN *na Moravu*

Od vzniku 22. výsadkové brigády uplyne letos padesát pět let

Text: Petr ČEJKA
Foto: archiv Petra ČEJKY

Koncem padesátých let připravila výsadková skupina oddělení všeobecné taktiky správy bojové přípravy MNO koncepci rozvoje vzdušných výsadkových jednotek. Bylo rozhodnuto, že se přestěhují z východního Slovenska na Moravu.

Konkrétně do posádek Prostějov a Holešov. Vše začalo již počátkem října 1959. V Prešově vzniká 22. výsadkový průzkumný prapor, který je podřízen velitelství 22. výsadkové brigády. Přesně o rok později, 1. 10. 1960, se výsadkové jednotky stěhují z východního Slovenska na Moravu – velitelství brigády, 71. a 72. výsadkový prapor z Prešova do Prostějova do leteckých kasáren. Do posádky Holešov se pak přesunul 65. výsadkový prapor a 22. výsadkový průzkumný prapor. V roce 1961 je reorganizace definitivně dokončena, 65. výsadkový prapor je přemístěn z Holešova do Prostějova. Přede dvěma lety zřízený 22. výzkumný prapor se stává základem pro vybudování 7. pluku zvláštního určení. Místo něho vzniká v Prostějově v podřízenosti brigády 22. výsadkový protitankový oddíl. Podívejme se ale podrobněji na výcvik a činnost těchto výsadkových jednotek v první polovině šedesátých let minulého století.

Příprava jednotek se v každém roce členila na dvě hlavní výcviková období. Šestiměsíční etapa vyvrcholila přípravou a údržbou zařízení učebně-výcvikové základny a ubytovacích prostorů. Cvičilo se šest dnů v týdnu včetně sobotního dopoledne. Minimálně třicet procent zaměstnání, především střelecká a taktická příprava a ostré střelby, se uskutečnilo v noci. U jednotek výsadkové brigády se v každém období konala dvě rotní a praporní taktická cvičení. Jedno z nich bylo zakončeno ostrými bojovými střelbami. Tomu byla také podřízena veškerá činnost v předmětech bojové přípravy. Dlouhé pochody a běhy se staly každodenním chlebem výsadkových jednotek. Platilo heslo: „Výsadkář buď leží, nebo běží."

Také sebeobrana, boj z blízka a překonávání překážek patřily mezi běžné a oblíbené „radovánky", kterými velitelé zpestřovali život výsadkářů. Řada zaměstnání se uskutečnila v podmínkách chemického a radioaktivního zamoření. Takové takticko-pořadové cvičení roty představovalo strávit v ochranných prostředcích až šest hodin, a to s přesunem na deset, patnáct i více kilometrů.

K seskokům docházelo v ochranných prostředcích jednotlivce. Jeden z nich mi utkvěl obzvlášť v paměti. Seskakovali jsme v sestavě roty na letiště Holešov ze šesti letounů IL-14. Úkol zněl, zabezpečit jeho ovládnutí, následně se přesunout do Vojenského výcvikového prostoru Libavá a zde absolvovat ostré bojové střelby rot. Bylo to v závěru léta a na přilehlých polích dokončovali zemědělci sklizňové práce. Po opuštění letounu, zorientování se a obratu do správného směru snášení jsem pod sebou zjistil samovazný sklízecí stroj. Jeho obsluha přitom netušila, co se nad ní děje. A tak nejen já, ale se mnou i několik dalších výsadkářů se snažilo dostat své padáky z dosahu této nepříjemné překážky. Naše „huhlání" v ochranných maskách nám samozřejmě nebylo k ničemu. Jako ve většině případů ale nakonec vše dopadlo dobře a zůstala jen vzpomínka.

Každé rotní taktické cvičení trvalo zpravidla tři dny. První den po poplachu, opuštění kasáren a zaujetí prostoru soustředění došlo k vydání úkolu a jeho zplánování. Po přípravě velitelů, jednotek, padáků a ostatního materiálu byla vydána poslední teplá strava a jednotky se přesunuly na letiště.

Rota se rozdělila, podle toho jaké měla k dispozici podpůrné prostředky, do pěti až sedmi letounů IL-14. Zpravidla byla doplněna četou minometů ráže 82 mm a četou bezzákluzových kanonů. Po naložení bojové techniky a podvěšení zásobníků následovalo ustrojení, nezbytná kontrola a nasednutí výsadku. Přelet, jehož délka závisela na vzdálenosti zvoleného vojenského výcvikového prostoru, trval dvacet až devadesát minut. Rota byla vysazena v jednom průletu, přičemž jeho délka nepřesahovala dvě až tři minuty.

Náročnost shromáždění jednotky po seskoku do značné míry ovlivňovala doba, kdy bylo vysazení provedeno. Při vysazení například na letiště byla útočná činnost spojená s přepadem a uchvácením objektu prováděna přímo, okamžitě po seskoku. Kvalita jednotek a schopnost vojáků orientovat se v neznámém terénu to umožňovaly. Náročnější pak byly seskoky v noci. Vyžadovaly totiž vytyčení svítícího průchodiště u doskokové plochy. Tím musel projít každý příslušník, který na plochu přistál. Takovým opatřením byla zabezpečována základní kontrola velitelů stavu jednotky po přistání. Ne vždy se však podařilo dobře míněné a pečlivě připravené vytyčení správně realizovat.

Po jednom nočním vysazení určení průzkumníci rychle dosáhli stanoveného místa a rozsvítili zelená světla směrem do doskokové plochy. Řada dalších „dobrovolníků", kteří chtěli pomoci, však rozsvítila také své svítilny připevněné vzadu na výstroji. Těm, kteří seskočili v druhé polovině výsadku, se tak na doskokové ploše ukázalo několik desítek pobíhajících světel. Rotu se podařilo dát dohromady až po několika hodinách a značném úsilí.

Významným mezníkem pro příslušníky výsadkové brigády byl rok 1964. Došlo totiž k podstatným změnám především ve výsadkové přípravě. Dosud používané letouny Il-14 T začaly pomalu dosluhovat. Nebyly také schopny ve větším měřítku řešit potřebu zásobování výsadku materiálem a vysazování těžké bojové techniky. V té době byly, podobně jako v současnosti, preferovány otázky modernizace stíhacího a bitevního letectva, a tak ministerstvo řešilo vzniklý problém krátkodobým pronájmem několika sovětských letounů AN-12. Zatímco jsme tedy ve druhé polovině května 1964 provedli poslední noční seskoky z balonu DAG-9, v posledních květnových dnech první z nás již skákali z tehdy nejmodernějších velkokapacitních letounů. Do kabiny AN-12 nastoupilo pohodlně šedesát plně vyzbrojených a vystrojených výsadkářů, přičemž v přední části trupu zůstávala ještě volná přetlaková kabina pro dalších deset osob. Letoun se opouštěl vraty v zadní části trupu, kterými bylo možné na zemi naložit skříňový nákladní automobil. Rychlost vysazení přesahovala tři sta kilometrů v hodině. V jednom průletu opouštělo letoun třicet osob. Vysazení roty trvalo i s nasednutím zhruba hodinu. Pro vysazení stačily pouhé dva letouny. Dříve by stejný výsadek z balonu trval šest hodin.

Zároveň s novými letouny došlo ke změně používaných padáků. Padáky sovětského válečného typu PD-47 byly nahrazeny moderními československými OVP-65. V první zavedené sérii se ale v některých případech objevovaly potíže při otevírání hlavního padáku. Problémy způsoboval zádržkový zámek. Tato závada byla odstraněna až v roce 1966.

Společně s přeškolením na nový typ letounu nám byl představen také nový způsob vysazování techniky a materiálu. Oba základní plošinové systémy P-127 a B-127 se od sebe lišily velikostí a možnostmi uložení materiálu. Na P-127 se mohlo naložit až 3500 kilogramů materiálu. Systém používal k brzdění padáky o dvou, třech i čtyřech vrchlících. Každý z nich měl plochu 760 čtverečných metrů. Plošina B-127 byla brzděna raketovým motorem zavěšeným na laně deset metrů nad ní. K zážehu docházelo podle váhy nákladu dva až deset metrů nad zemí a svým tahem až dvacet tři tun za pouhou polovinu sekundy zbrzdil dopad na nulovou rychlost.

Výcvik příslušníků 7. výsadkového pluku se stejně jako jeho organizace od jednotek brigády podstatně odlišoval. Pluk byl v počátečním období organizován do dvou praporů o osmi rotách. V roce 1964 se tato organizační struktura změnila na rotní. Došlo k vytvoření výcvikové skupiny pluku, politické skupiny a ze spojovací roty vznikl spojovací uzel.

Po absolvování základního výcviku a rozdělení do průzkumných skupin byli výsadkáři postupně cvičeni v různých odbornostech, jako je zdravotník, ženista, odstřelovač, pancéřovník a podobně. Dále následoval výcvik dvojic (podskupin) a později výcvik skupin. Velký důraz se přitom kladl na zvládnutí práce s mapou a topografickou přípravu obecně. Výcvik, stejně jako u výsadkové brigády, se vyznačoval vysokou fyzickou i psychickou zátěží. Jeho značná část probíhala v noci. Řadu metod velitelé jednotek využívali s cílem přiblížit podmínky co nejvíce skutečnému boji. Jednou z rozhodujících oblastí výcviku se stala tělesná příprava a rozvoj psychické odolnosti a fyzické zdatnosti. Požadována byla i dokonalá znalost organizační struktury a bojové techniky předpokládaného protivníka a jazyková příprava. Radisté museli zvládnout spojení na vzdálenost stovek kilometrů a vést rádiový provoz z ukrytých stanovišť.

A SPOJ

BEZPLATNÁ INZERCE PRO VŠECHNY PŘÍSLUŠNÍKY AČR!

» Pokud chcete uveřejnit svůj inzerát v této rubrice, odešlete jej písemně na adresu: redakce A reportu, Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6-Dejvice, elektronickou poštou na adresu: areport@centrum.cz nebo faxujte na telefonní číslo alcatel 215 933.

» V inzerátu vždy uveďte spojení na sebe, neboť redakce inzeráty nezprostředkovává.

» Inzerování je bezplatné pro všechny příslušníky AČR. Nezveřejňujeme inzeráty, které nesouvisejí se službou či osobními zájmy a potřebami příslušníků AČR (podnikání, výdělečná činnost apod.).

» Inzeráty zveřejňujeme maximálně třikrát!

Byty

» **Vyměním** voj. byt 1 + 1 v Lipníku n./B. za voj. byt v Přerově nebo v Olomouci. Tel. 607 534 419

» **Prodám** zrekonstruovaný byt 3 + 1 v osobním vlastnictví v Jincích. Kontakt: 602 220 505

Volná místa

» Velitel VÚ 2316 Praha nabízí volná systemizovaná místa pro občanské zaměstnance na pozici:

- řidič-automechanik – PT 06, BP „V“, řidičské oprávnění sk. B, C, a D podmínkou, vojenský řidičský průkaz, znalost cizího jazyka vítána.

Bližší informace: alc. 204 720, 204 719

» Ředitel ÚVZÚ Praha nabízí SM pro občanského zaměstnance na dobu určitou do 15. 12. 2008 (zástup za RD) – vedoucí evidenčního a účtovacího pracoviště odd. logistiky. Funkční zařazení 1.2.3 – účetní, PT 08. Požadujeme minimálně dvouletou praxi účtování v ISL (doložení certifikátu). Pracoviště Praha 6-Střešovice. Písemné nabídky se strukturovaným životopisem zasílejte na adresu: ÚVZÚ, P. O. Box 53, 169 02 Praha 69, tel. 973 208 210

» Rektor-velitel Univerzity obrany vyhlásil výběrové řízení na obsazení místa odborný asistent skupiny studií vojenství a vojenského umění Ústavu strategických studií. Místo je plánováno pro vojáka v hodnosti podplukovník. Požadavky na uchazeče: vojenské vysokoškolské magisterské (inženýrské) vzdělání, absolvovaný kurz vyšších důstojníků, doktorské vzdělání v oboru vojenský management, řízení obrany státu či příbuzných vědních oborech, praxe na operačním a strategickém stupni, organizační schopnosti pro řízení projektů s mezinárodní účastí, AJ 2222, BP „T“. Termín obsazení místa – 1. září 2007. Uchazeči předloží přihlášky k výběrovému řízení do 9. července 2007 s přehledem vědecké a publikační činnosti na adresu: Univerzita obrany, personální odbor, Kounicova 65, 612 00 Brno, Ing. Jiří Komolík, alc. 442 417. Výběrové řízení před komisí proběhne 19. července 2007. Podrobnější informace naleznete na www.unob.cz v části úřední deska.

» Ředitel OPVzS SV MO nabízí volné systemizované místo pro o. z. (s nástupem ihned) pro oblast programového financování – znalost rozpočtové a účetní věty, práce v GINIS a ISPROFIN, nadprůměrná znalost práce s PC, PT 12, BP „D“, vysokoškolské vzdělání nebo dlouhodobá praxe v oboru. Kontakt: Ing. Ladislav Filip, alc. 210 702

» Velitel 31. brchbo Liberec nabízí volná systemizovaná místo pro VZP s předpokladem nástupu k:

- 1. 7. 2007
  - náčelník skupiny: ČVO 670, SH 64, KvPř 13, PT 11, BP „T“, AJ 2222
- 1. 8. 2007
  - náčelník skupiny – zástupce náčelníka: ČVO 600, SH 64, KvPř 13, PT 12, BP „PT“, AJ 2222
- 1. 1. 2008
  - vedoucí starší důstojník: ČVO 970, SH 64, KvPř 13, PT 11, BP „D“, AJ 2222
  - náčelník služby: ČVO 906, SH 64, KvPř 13, PT 11, BP „T“, AJ 2222

Kontakt a informace mjr. Ing. P. Rachlický, tel. 973 261 140

» Velitel VÚ 4574 Přerov nabízí volné systemizované místo pro VZP:

- chemický náčelník – SH 64 (možno obsadit npor., por.), ČVO 570, PT 10, BP „D“, AJ 1111, KvPř „Bc.“
- náčelník skupiny informačních systémů – SH 64, ČVO 460, PT 11, BP „D“, AJ 1111, KvPř „Ing.“

Nástup možný ihned. Kontakt: mjr. Morávek, alc. 421 180

Různé

» **Vyměním poukaz** na domácí rekreaci pro tři osoby do VZ Dyje-Vranov (pokoj – hotel) v termínu 4. 8. – 13. 8. 2007 za poukaz pokud možno ve shodném termínu do stejné destinace, avšak do chatky. Může být i poukaz pro čtyři osoby, případně také do VZ Měřín (pokoj i chatka). Kontakt: 604 321 238

» Hledám za sebe náhradu k VÚ 8595 Praha na funkci starší střelec, PT 06 ‚BP„D“. Nejlépe z posádky Strakonice. E-mail: nahrada@email.cz

» Vojenské zařízení 2130 Praha nabízí k dalšímu využití:

- 1 ks kulečník karambolový BENEFIT + příslušenství (nový)
- 1 ks hra stolová aut. PLUTO – kopaná (nová)
- 1 ks stůl na stolní tenis SPONETA S2-36i
- 2 ks video LG AC-408Y
- 4 ks přehrávač video TOSHIBA VCP C3
- 5 ks přehrávač video AKAI VS-R1700.

Kontaktní osoba: o. z. Ing. Stanislav Šefčík, alc. 205 732

» Hledám za sebe náhradu k VÚ 3517 Bechyně na funkci starší řidič „C“ od 1. 11. 2007 (1. 12.), tel. 737 111 334

» Hledám za sebe náhradu k VÚ 3517 Bechyně na funkci starší řidič „C“ na AM 50 (T 813), tel. 728 769 405